

Bách Niên Thân

Contents

Bách Niên Thân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	16
8. Chương 8	20

Bách Niên Thân

Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu hiện đại, đạo mộ, tiền hậu kiếp, HETình trạng: Hoàn (19 chương + 1 phiên ngoại) Chuyển ngữ: Long

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nien-than>

1. Chương 1

“Lão ngũ! Mở cửa! Mở cửa nhanh!”

“Heo lười dậy mau! Heo lười dậy mau!”

“Chủ nhân

Có điện thoại

Có điện thoại

~”

.....

Người thanh niên trên giường trở mình, vô thức làu bàu vài câu, sau đó lại cau mày ôm lấy chăn cọ cọ, dúm đầu xuống dưới gối tiếp tục ngủ nướng.

“Lão ngũ! Chú mà không ra mở cửa là anh đốt nhà chú đấy!”

“Heo lười dậy mau! Heo lười dậy mau!”

“Chủ nhân

Mau nghe điện thoại

Mau nghe điện thoại

”

“... Đủ rồi! Được chưa hả!” Người thanh niên rốt cuộc không thể chịu đựng được sự quấy nhiễu, lồm cồm bò dậy, tiện tay tắt luôn chuông báo thức điện thoại, dép cũng không mang, cứ thế thò chân xuống giường ra mở cửa, “... Tam ca! Nếu như anh không nói ra được lý do thì em sẽ ném thẳng anh vào nhà xác đấy! Em nói được là làm được!”

“Lão ngô, giờ này mà chú còn có tâm tình để ngủ? Xảy ra chuyện lớn rồi!” Vừa mới mở cửa, một đại hán Sơn Đông dũng mãnh mặt mũi tối sầm đã lao ngay vào nhà, giày cũng không đổi đã xông thẳng vào phòng khách. Người thanh niên nhìn một chuỗi vết giày đen sì in trên nền thảm lông trắng muốt mà khóe miệng giật giật, ánh mắt càng trở nên hung dữ.

Đại hán Sơn Đông hùng hùng hổ hổ lao vào phòng khách bật tivi, chuyển tới một kênh, đoạn vẫy tay gọi người thanh niên đang đứng ở cửa, “Lão ngô lão ngô! Mau đến xem cái này! Xem cái là hiểu ngay! Con mẹ nó, tức chết ông mày rồi!”

“...” Người thanh niên nghiêng răng ken két, gơ tay hất mái tóc dài trước mắt lên, nhưng cũng không nhúc nhích mà chỉ đứng nguyên tại chỗ, hơi híp mắt lại liền nhìn thấy trên tivi đang chiếu một bản tin thời sự:

“... Mấy ngày gần đây, các nhà khảo cổ ở nước ta đã phát hiện ra một ngôi hầm mộ cổ đại cỡ lớn ở khu vực tỉnh Cam Túc, theo bước đầu phán định, niên đại không vượt quá thời Nguyên. Các chuyên gia đã thảo luận và nhất trí cho rằng, hầm mộ này rất có khả năng là một ngôi mộ cổ hiếm thấy từ thời Tây Hạ, đồng thời đã quyết định ngày bắt đầu khai quật. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, người đứng đầu đội tiến hành khai quật lần này chính là nhà khảo cổ học trẻ tuổi nổi tiếng ở nước ta, Triển Du Huy. Anh đã mang theo đội khảo cổ xuất phát từ sáng ngày hôm qua, dự tính chiều tối nay sẽ tới tỉnh Cam Túc...”

“... Triển Du Huy?” Người thanh niên nhú đôi mày đẹp để lại, đôi mắt hoa đào lộ ra vẻ ngạc nhiên, “... Chính là ‘Ngự Miêu Triển Chiêu’ đó sao?”

“Chính hán!” Đại hán Sơn Đông hậm hực hừ một tiếng, “Mẹ nó chứ! Cái gì tốt đều để cho hán đào mất! Lần nào cũng giành trước một bước, có để cho chúng ta sống hay không đây?!”

“Người ta đào mộ của người ta, chúng ta đồ đầu (*) của chúng ta, nước sông không phạm nước giếng, tam ca anh tức cái gì?” Người thanh niên trái lại bình tĩnh ngoài ý muốn, nhìn vết chân đen thùi trên sàn, tựa như cười mà không phải cười, nói: “Tam ca, nếu chỉ vì chuyện này mà sáng sớm ngày ra anh đã đến quấy phá mộng đẹp còn giẫm bẩn cả thảm nhà em, e là không xong đâu nhé~”

(*) Đồ đầu (): Tiếng lóng dùng để chỉ việc trộm mộ.

“Chú còn có tâm tình mà nghĩ đến thăm nhà chú?!” Đại hán Sơn Đông tức giận vỗ cái bộp vào lưng ghế sofa, “Chú nhìn lại địa danh đi! Nhìn lại địa hình đi! Không thấy cái mộ này quen mắt chút nào à?!”

“Hừm... Đúng là hình như có chút ấn tượng.” Người thanh niên sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, gật gật đầu khẳng định rồi nhìn lại phía đại hán, “... Làm sao? Tam ca, chỉ nhìn cái này thôi thì không nhớ ra được, anh nhắc lại chút coi?”

“Chú còn nhớ tháng trước nhị ca chú đi làm gì chứ?” Đại hán bị làm cho tức phát ghen, lườm một cái, trừng mắt về phía người thanh niên mà hỏi.

“Ừm, nhớ, không phải nhị ca đi Cam Túc thăm dò tình hình để chuẩn bị đồ đầu sao? Lúc về còn khoe khoang là tìm được một bảo địa phong thủy ngàn năm khó gặp, nhất định có thể kiếm được một vố hời...” Nói tới đây, người thanh niên đột nhiên bưng tỉnh, há rớt cả cằm mà nhìn đối phương, “... Cam Túc! Tam ca, không phải anh muốn nói... tên Ngự Miêu kia tính đi đào ngôi mộ mà chúng ta nhắm đấy chứ...”

“Tiểu tử chú rốt cuộc cũng quay về rồi!” Đại hán dùng sức gật đầu lia lịa, “Đúng vậy! Thằng nhãi họ Triển kia chính là đi đào ngôi mộ mà chúng ta đã nhắm! Chú nói xem thế có tức không hả?”

“Vậy theo ý tam ca thì phải làm thế nào?” Người thanh niên không muốn dây dưa vấn đề vừa rồi, dứt khoát hỏi một câu.

“Làm thế nào ấy à? Có thể làm thế nào? Mạc Kim Giáo úy (*) mấy người không phải có một luật lệ gọi là ‘Dân không đấu với quan’ hay sao? Người ta đã nhìn trúng rồi, chúng ta chỉ có thể hết hy vọng thôi!” Đại hán tỏ vẻ tiếc rẻ, hận hận hít một hơi, “Đành tiếp tục tìm vậy... Hy vọng lần sau có thể nhanh chân hơn con mèo quan kia một bước.”

(*) Mạc Kim Giáo úy: là một chức tước thời xưa. Vào thời Đông Hán, nhà quân sự và là nhà chính trị Tào Tháo đề xuất chức “Mạc kim Giáo úy” trong quân, chủ yếu chịu trách nhiệm tìm kiếm lăng mộ, lòng kho báu, qua đó hỗ trợ tài chính cho quân đội.

“... Ha” Người thanh niên nhìn vẻ mặt âm ỉ của đại hán, nhin không cười bật cười một tiếng, lập tức nhủ mày lại, chỉ thoát cái đã lại thấy sự hào hứng bùng bùng nở ra trong đôi mắt hoa đào, “Miếng ăn đến miệng mà còn để kẻ khác cướp không phải là tác phong của Ngũ gia... Quy tắc của người chết không thể trói buộc được người sống, thừa dịp bọn họ chậm rãi đào, gia đào trộm một cái động trực tiếp đến mộ thất chủ, vết sạch của cải trong đó. Gia không tin là con mèo quan kia có thể ép gia nôn đồ ra cho hần!”

“Lão ngũ? Chú tính toán vậy thật sao?” Đại hán lập tức quét sạch mọi chán chường lúc trước, bật dậy cười hì hì, “Biết ngay lão ngũ nhà chúng ta là chân hán tử nhiệt huyết sôi trào mà! Đám lão tứ còn tưởng chú xuất thân là Mạc Kim Giáo úy chính thống sẽ không chịu phá quy củ, chú nói vậy thì bọn anh yên tâm rồi! Đại ca lão nhị lão tứ đều đã chuẩn bị kỹ càng, chờ chúng ta lên xe là xuất phát! Đi thôi!”

“Tam ca~” Người thanh niên sững sờ một lát, lập tức tỉnh ngộ, neho mắt lại nhìn về phía đối phương đầy nguy hiểm, “Hóa ra các anh đã sớm tính toán trước rồi, chỉ chờ em mắc bẫy thôi hả?”

“Khà khà... Còn không phải là vì sợ chú không chịu sao...” Trên mặt đại hán Sơn Đông hiện lên chút lúng túng, ngại ngừng gãi đầu, “... Ách, anh đi xem bọn đại ca thế nào rồi, chú sửa soạn trước đi, trưa chúng ta xuất phát. Lần này nhất định phải thể hiện bản lĩnh Hãm Không của chúng ta trước mặt con mèo quan đó mới được!”

“...” Người thanh niên tựa vào cửa nhìn chằm chằm đại hán đi ra cửa, nhìn tới mức đối phương tê cả da đầu, đến cả nụ cười cũng cứng ngắc cả lại, tới lúc ấy mới như cười như không hừ một tiếng, cuối cùng cũng xem như là tránh đường ra, “... Bỏ đi, anh em trong nhà, không tính toán với mấy anh.”

Sau khi đại hán đi rồi, người thanh niên nhìn chòng chọc xuống sàn nhà dính đất đầy cảm ghét, cẩn thận tránh chúng ra, đi vào phòng khách tìm điều khiển tắt tivi đi. Túm lấy mái tóc dài tán loạn, liền xoay người đi vào phòng tắm.

Vòi hoa sen mở tối đa, người thanh niên ngửa đầu lên trong màn hơi nước mịt mờ, tựa vào bức tường bằng gạch men lạnh lẽo, ngừng lại một chút, như thể chợt nghĩ đến cái gì, liền bật cười.

Bình thường không để ý, bề ngoài ôn hòa của con mèo kia cũng thật dễ coi. Đúng là rất thuận mắt Ngũ gia, chỉ là không biết nếu như gương mặt đó mà tức giận lên thì sẽ như thế nào nhỉ... Hừm, thú vị, thú vị đây.

Hồi tưởng lại khuôn mặt tươi cười hòa nhã của nhà khảo cổ học trẻ tuổi kia trên tivi trước khi tắt, Bạch Ngũ gia của Hãm Không hải lòng híp mắt lại, vắt khô tóc, lau qua loa nước đọng trên người, liền khoác áo tắm bước ra khỏi phòng tắm.

Được lắm. Hành trình đi Cam Túc lần này hần sẽ không tệ nhạt, không uống công Ngũ gia đây bị lừa một vỏ.

Nghĩ như thế, người thanh niên vui vẻ ngâm nga một bài hát, cúi đầu thu xếp đồ đạc.

2. Chương 2

Trong giới đồ đấu chỉ cần là người có chút tên tuổi thì đều biết, về chính thống, có thực lực nhất chính là Triển Du Huy, còn về mặt ngầm, có bản lĩnh hàng đầu chính là Hãm Không đảo.

Nói tới Triển Du Huy, nghe đồn người này là một kỳ tài đồ đấu. Đồ đấu có bốn môn phái: Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh. Trong đó hai phái Bàn Sơn Tá Lĩnh nhân tài như lá mùa thu, chỉ còn lại có hai phái Mạc Kim Phát Khâu. Triển Du Huy chính là tiểu thiếu gia truyền môn của phái Phát Khâu, bối phận lớn tới mức ngay cả mấy lão tiền bối trong giới đồ đấu cũng phải tôn kính gọi cậu một tiếng “tiểu sư thúc”. Chuyện này vốn chẳng có gì, thế nhưng kỳ lạ ở chỗ mấy vị lão tiền bối này lại chẳng có lấy chút nào là không phục cả, nguyên do trong đó cũng rất sâu xa. Nghe đâu Triển Du Huy đã từng kinh qua rất nhiều ngôi mộ lớn, có một số ngôi mộ bên trong có chứa minh khí (*) rất dễ hỏng, chỉ cần mở cửa mộ ra là đồ vật coi như bị phá hủy hết. Các nhà khảo cổ học khác bó tay không biết làm sao, bèn thương lượng tìm Triển Du Huy giải quyết phiền phức này. Triển Du Huy chẳng may do dự, đêm hôm ấy liền tự mình chuẩn bị đồ đạc, một xẻng Toàn Phong (*) đào thẳng tới mộ thất chủ, chỉ cần một lần là gom hết những minh khí quý giá kia ra, khiến cho đám người cùng đi cảm ơn rối rít, suýt nữa thì coi cậu là Bồ Tát sống mà quý lạy.

(*) Minh khí: Vật thu nhỏ tượng trưng cho đồ dùng hàng ngày, người xưa thường chôn theo trong mộ người chết.

(*) Xẻng Toàn Phong (): Là một trong những công cụ trộm mộ của Mạc Kim Giáo úy trong tiểu thuyết “Ma thối đèn”, có tác dụng đào động để trộm mộ.

Thứ hai, lại nói đến đạo làm người của cậu. Những người ở chung với cậu không ai là không khen cậu “Quân tử khiêm tốn, đoan tri ổn trọng”, song bản thân cậu lại chưa bao giờ để tâm tới những đánh giá ấy. Về mặt lễ tiết, đến cả những người già cả cổ hủ nhất cũng không bới ra nổi một lỗi, từ khi còn nhỏ đã thường xuyên được bậc cha chú khen ngợi là ông cụ nhà họ Triển thật biết cách dạy con, sau này lớn lên lại càng được mọi người tán thưởng, có thể nói là danh tiếng cực kỳ tốt.

Thứ ba, về phần tại sao lại gọi là Ngự Miêu Triển Chiêu... Việc này cũng không rõ, có người suy đoán, khả năng là Triển Du Huy có công phu khinh thân cao siêu, thêm vào đó là tính cách ôn hòa khiêm tốn, hơn nữa còn là người từ giang hồ gia nhập triều đình, nên mới bị mấy kẻ ngồi lê đôi mách đặt cho cái biệt danh như thế. Cũng may tính tình Triển Du Huy hiền lành, người ta đùa giỡn gọi cậu một tiếng Triển Chiêu, cậu cũng không hề khó chịu đáp lại. Thế là dần dần lâu ngày, cái biệt danh ấy liền được truyền ra khắp giới đồ đấu. Độ phổ biến lớn tới mức khiến phần lớn những tay mơ mới nhập giới còn “chỉ biết Triển Ngự Miêu, không biết Triển Du Huy”... cũng có thể xem là một chuyện lạ năm châu.

Nói xong về Triển Du Huy, lại nói đến Hãm Không đảo. Thực chất Hãm Không đảo không phải là một hòn đảo, mà là một tổ chức trộm mộ có tiếng. Khéo là khéo ở chỗ năm người chủ của Hãm Không đảo đều chiếm hết cả năm cái họ Lư Hàn Từ Tưởng Bạch, mấy người thảo luận, để cho dễ nhớ tên, bèn dứt khoát đổi hết tên theo thứ tự của Hãm Không ngũ nghĩa, đồng thời đặt tên cho tổ chức là Hãm Không đảo.

Trong năm vị chủ nhân của Hãm Không đảo, lão đại Lư Phương có một cửa hàng minh khí đã mở được mấy đời ở Phan gia viên Bắc Kinh, số minh khí hẩn nắm trong tay ít nhất cũng phải tới 70%. Giao thiệp rộng, mặt mũi lớn, tất cả mọi mặt đều là bộ mặt của Hãm Không, mỗi khi đồ đấu, đồ vật giống nhau, Hãm Không có thể kiểm lời đầy bồn đầy chậu hoàn toàn dựa cả vào quan hệ truyền lại từ đời này qua đời khác của lão đại họ Lư.

Lão nhị Hàn Chương là con buôn vũ khí khét tiếng trên chợ đen. Vũ khí ra sao, chỉ cần anh có thể nghĩ đến thì hẩn ắt sẽ có đường để kiếm ra. Ngay cả súng trường Shiki 38 thời kháng chiến, chỉ cần anh muốn là hẩn có thể giao hẩn nguyên cây mới toanh. Hàn Chương từng tuyên bố, trên đời này, Hàn Chương hẩn ngoại trừ bom nguyên tử ra thì không có gì là không lấy được. Trang bị của Hãm Không người trong giới đồ đấu đều biết là cực kỳ ngon nghề, tất cả đều dựa vào thủ đoạn của Hàn lão nhị cả.

Lão tam Từ Khánh là người phái Bàn Sơn, tuy hình dáng cao lớn thô kệch, nhưng chiêu “Bàn Sơn Phân Giáp Thuật” lại tinh túy tới tận bậc lão bối, hơn nữa còn sở hữu sức mạnh ngàn cân, nghe đồn khi còn hành nghề trộm mộ từng tay không bẻ gãy cả cổ địch. Người trong giới đều nói, có thể mời Từ Khánh đi gắp Lạ Ma (*), kể cả xuất hiện một con đại tổng tử (*) ngàn năm cũng chẳng cần phải lo lắng.

(*) Gấp Lạt Ma (): Tiếng lóng của dân trộm mộ, chỉ người cầm đầu một vụ đồ đạc lớn, thời xưa còn gọi là “Tróc đầu”.

(*) Tổng tử (): Tiếng lóng của dân trộm mộ, chỉ thi thể được lưu giữ khá hoàn hảo, không bị mục nát nhưng đã biến thành quỷ. Tìm thấy “tổng tử” chính là đã gặp phiền phức lớn, chỉ cương thi, ác quỷ, ma tà quỷ quái... Từ này bắt nguồn từ tác phẩm “Ma thối đèn”, trong lời cuối sách tác giả cũng nói rõ “tổng tử” là một từ do chính tác giả hư cấu nên, trước giờ không có từ này. Trong tiếng Việt, “tổng tử” cũng có nghĩa là bánh chưng hay bánh ú.

Lão tứ Tượng Bình thì lại là một bậc thầy hiếm thấy chuyên đồ đạc dưới nước, kỹ thuật bơi cực kỳ tốt, có thể lặn xuống 100 mét mà không cần phải dùng tới bình dưỡng khí, nghe đồn còn từng lặn xuống cả Tây Sa (*), có điều số không đủ hên nên không tìm thấy xác tàu đắm, nhưng một người bình thường lại có thể bơi qua bơi lại dưới đáy biển sâu như thế cũng đủ thấy được bản lĩnh dưới nước của hắn cao siêu tới mức độ nào.

(*) Tây Sa: Quần đảo Hoàng Sa của Việt Nam.

Bốn chủ nhân đứng đầu Hâm Không đảo tuy nói là nổi danh, song nổi danh nhất mà tuổi tác cũng nhỏ nhất lại là lão ngũ, Bạch Ngọc Đường. Bạch lão ngũ không giống với mấy người anh của mình, không phải là kẻ đồ đạc nhiều năm mà thành danh. Có người nói Bạch ngũ gia chính là truyền nhân của Mạc Kim Giáo úy chính thống, trẻ tuổi tài cao, can đảm can trọng, Mạc Kim Giáo úy theo thông lệ là ba người một nhóm, nhưng hắn ta bao lâu nay vẫn độc lai độc vãng. Khiến cho hắn nổi danh chính là khi mới xuất đạo đã một mình đi trộm một ngôi mộ lớn ở Lĩnh Nam, lấy ra được một đồng minh khí. Có một số kẻ trong giới từng kết bè kết nhóm chui vào ngôi mộ đó một lần, kết quả phát hiện ra mười mấy con tổng tử, khắp mặt đất la liệt toàn là xác cơ quan đã hỏng cùng tổng tử đứt tay tàn chân, cảnh tượng hoang phế không thể tả. Thế là sau khi ra khỏi mộ, đám người đó liền đem chuyện Bạch lão ngũ một mình làm thịt mười mấy con tổng tử ấy đi rêu rao trắng trợn, làm cho người trong giới ai ai cũng biết. Bạch lão ngũ liền nhanh chóng trở nên nổi tiếng như vậy đó.

Không giống những tên trộm mộ khác ngoại hình bình thường chẳng có gì đáng chú ý, Bạch Ngọc Đường sinh ra đã được trời ban cho vẻ ngoài vô cùng đẹp đẽ, gương mặt sắc sảo, song đôi mắt hoa đào đầy dữ tợn đã xóa sạch nét nữ tính trên khuôn mặt. Hắn hành sự tàn nhẫn, không chừa thủ đoạn nào, đối xử lạnh nhạt với người ngoài, tài cao khí ngạo, như thể ngoài những người thường xuyên ở chung với hắn ra thì tất cả những người khác đều không đáng để giao du vậy. Có bệnh ưa sạch sẽ, chỉ thích màu trắng, quần áo mỗi ngày đổi một bộ, tuyệt đối không cho phép trên người có dính một hạt cát... Nói chung là, người trong giới tổng kết lại một câu chuẩn không cần chỉnh: Tính tình Bạch lão ngũ này giống Cẩm Mao Thủ trong Thất Hiệp Ngũ Nghĩa y như đúc, chẳng khác nào từ trong truyện bước ra cả.

3. Chương 3

“... Nhị ca, anh chắc chắn là mình không đi nhầm đường đấy chứ?” Lần thứ ba phải hất mái tóc dài bị gió thổi che khuất mặt ra, Bạch Ngọc Đường kéo cao cổ áo bịt kín mũi, đề phòng bị gió cát bay vào mũi, “Chẳng phải anh bảo xuống xe chỉ cần leo qua một ngọn núi là tới sao? Chúng ta đã leo mấy ngọn rồi? Có còn xa nữa không hả chời?”

Sau khi xuống xe, một nhóm năm người bắt đầu hành trình bốn ba đầy gian nan vất vả. Vùng núi Cam Túc địa hình gồ ghề, ô tô đi còn chẳng nhanh bằng người, hơn nữa nếu lọt trúng hố trùng còn phải phí công phí sức mà đẩy xe lên, cho nên năm người bèn trực tiếp lựa chọn cước bộ. Nhưng Hàn Chương dẫn đường lúc xuống xe cam đoan rằng chỉ cần vượt qua một quả núi là đến, vậy mà bọn họ đã vượt qua một ngọn núi rồi lại qua một con sông, rồi lại vượt qua một ngọn núi... vẫn chưa thấy đích đâu.

“Lão ngũ, kiên nhẫn chút, vượt qua ngọn núi này là tới, anh đảm bảo với chú đó!” Hàn Chương dẫn đường nhỏ một ngụm cát ra, lau bàu chửi một câu mẹ kiếp xong quay đầu lại, “Lão ngũ, hay là chú không lết nổi nữa rồi? Để tam ca chú kéo chú một đoạn nhé?”

“Ai không lết nổi?!” Bạch Ngọc Đường hung hăng bắn một ánh mắt đao qua, xì một tiếng, cúi đầu nhìn cái áo khoác màu trắng đã bám một lớp đất vàng dày cui, tức thì mặt đen sì đi, “Không còn sức thì tới đó lấy cái gì mà đổ với chả đầu... Em nói chứ nhị ca, xem anh chọn thời tiết đi! Gió to hơn chút nữa là tứ ca có thể bay cả lên trời rồi!”

“Chỗ này một năm 365 ngày, có 300 ngày là thời tiết như này, chú không thích thì anh cũng chịu. Thời gian không chờ người.” Hàn Chương xốc chiếc balo trên vai, bước nhanh hơn, “Lải nhải dài dòng cũng vô dụng, mau đuổi theo nhanh lên, vào tới thôn rồi tắm rửa tử tế là được, bây giờ đừng có mà sợ bẩn!”

Nói thì nói thế, Bạch Ngọc Đường ngửa mặt lên trời nguyền một cái, thấy vẻ mặt của bốn ông anh đều ý như “Chuẩn rồi đó”, hít một hơi, không quản y phục trên người dính đất cát nữa, theo Hàn Chương tăng nhanh bước chân, đi về phía chân núi.

.....

Nhìn quanh căn nhà nghỉ cũ nát xập xệ, và cả ông chủ nhà trên mặt viết rành rành một câu “Chỗ này của chúng tôi rất nghèo”, Bạch Ngọc Đường giật giật khóe miệng, quay đầu lại hỏi, “Nhị ca, chỗ này có còn cái nhà nghỉ nào khá hơn không?”

“Đừng nói tới nhà nghỉ tốt hơn, ở đây ngay cả cái nhà nghỉ khác cũng chẳng có đâu.” Hàn Chương cũng chán ghét, nhìn mặt bàn gỗ đen thùi lùì ngấm cả tầng dầu mỡ, “Chú có thể chọn đến mấy nhà dân thôn bình thường mà ngủ nhờ... Có điều ở đây, chú phải chịu cảnh tối nhóm lửa mà sưởi giường, rồi hổ xí tập thể một tháng cũng không dọn lấy một lần, lại còn không được tắm rửa, không được...”

“Đừng lại!” Bạch Ngọc Đường dứt khoát vung tay lên, hình dung ra cảnh tượng mà Hàn Chương vừa kể, rồi căm ghét nhìn quanh căn nhà nghỉ một chút, cuối cùng đành bất đắc dĩ mở miệng, “... Thế thì ở lại đây đi.”

“Nói sớm có phải tốt rồi không.” Tưởng Bình đứng một bên nửa ngày không mở miệng, híp cặp mắt hí lại cười trên sự đau khổ của người khác, quay đầu nhìn sang phía người chủ quán đã đứng đó rất lâu, “Ông chủ! Cho năm phòng!”

“...” Ông chủ nhà nghỉ im lặng một lúc lâu mới khổ sở lên tiếng, “Quý khách... Chỗ chúng tôi là nhà nghỉ nhỏ, đội khảo cổ đã đặt phòng trước đó rồi, cho nên...”

“Cho nên?” Bạch Ngọc Đường nhú nhú mày, ánh mắt nhìn ông chủ đầy uy hiếp, hỏi.

“Cho nên... chỗ chúng tôi, chỉ còn lại có hai phòng thôi...” Ông chủ nhà nghỉ run lên, như thể vẫn chưa đủ đả kích, lại bồi thêm câu nữa, “Với cả, chỗ chúng tôi chỉ toàn là phòng đơn.”

“... Ông nói cái gì?!!!”

Trầm lặng một hồi lâu, Bạch lão ngũ nổi giận lật bàn gầm lên một tiếng.

“... Tứ ca.” Cúi đầu chậm rãi lau tóc, Bạch Ngọc Đường im lặng một lát, xoay sang Tưởng Bình ngồi trên giường đối diện với mình mà nói, “Tối nay em tính đi thăm dò ngôi mộ kia. Anh kêu Tam ca lại đây ngủ đi, ba người bọn họ ở chung một chỗ thì chật chội quá.”

“Gấp thế sao?” Tưởng Bình hơi nheo mắt lại, nhưng cũng không hề phản đối mà chỉ thờ ơ mở miệng, “Tốt nhất chú vẫn nên chờ thêm mấy ngày nữa đi, đêm nay là nguyệt phá (*), tổ sư gia không có phù hộ. Nhỡ ở dưới đó chẳng may gặp phải chuyện gì, các anh đây cũng ngăn tay chẳng với tới trời, không giúp được gì cho chú đâu.”

(*) Nguyệt phá: Một trong những ngày cấm kỵ trong dân gian dân tộc Hán. Trên Hoàng lịch có cái gọi là “Nhật trị nguyệt phá”, là lấy “Kiến trừ thập nhị thần” chia một ngày ra làm kiến nhật, trừ nhật, mãn nhật, bình nhật, định nhật, chấp nhật, phá nhật, nguy nhật, thành nhật, thu nhật, khai nhật, bế nhật. Mười hai chủ thần nhật lần lượt tuần hoàn, lặp đi lặp lại. Phá nhật là ngày xấu nhất, phạm đụng vào ngày này tức là “Nhật trị nguyệt phá, không thích hợp làm đại sự.” Xem thêm [click](#).

“Em nói rồi chỉ là xuống thăm dò. Đào một cái động thôi mà, có cần đi vào mạc kim đâu.” Bạch Ngọc Đường cười phớt lờ, hiển nhiên là chẳng hề đem lời khuyên cáo của Tưởng Bình bỏ vào tai, ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn gã trung niên nhỏ bé gầy gò phía đối diện, trong đôi mắt hoa đào là vẻ nghiêm nghị ác liệt, “Em có thể chờ, nhưng tứ ca anh nghĩ xem, nhờ đâu trì hoãn lại hai ngày, đội khảo cổ không thể ra tay

nhANH NHƯ VẬY ĐƯỢC, THẾ NHƯNG TRIỂN DU HUY CÓ XUẤT THÂN THỂ NÀO ANH CŨNG RÕ, RẤT CÓ THỂ SẼ TỰ MÌNH ĐỔ ĐÁU. Kéo dài thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm, đến lúc đó vào được rồi thì cũng chẳng còn cái gì đáng để lấy cả... Em thì không để ý tới quy củ, nhưng cũng không có muốn bị sư phụ phạt diện bích (*)."

(*) Diện bích: Quay mặt nhìn tường. Bồ-đề Đạt-ma ngồi thiền đối diện tường chín năm tại chùa Thiếu Lâm. Vì vậy mà danh từ diện bích trở thành đồng nghĩa với tọa thiền.

"Thôi bỏ đi, tùy chú." Từ lúc mở miệng là đã biết đối phương sẽ không chịu nghe lời mình, Tưởng Bình cũng không phí nước bọt thêm nữa, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, cuối cùng bỏ thêm một câu, "Có điều, vạn sự cẩn thận, mau chóng trở về."

"Em biết rồi." Cười đáp một tiếng, người thanh niên xoay người lại vuốt vuốt mái tóc dài đã khô được một nửa, bật máy sấy lên, "Tứ ca, anh giúp em đến chỗ nhị ca tiện tay lấy mấy món đồ nhá?"

Tưởng Bình gật đầu, đứng dậy đi qua phòng bên cạnh. Bạch Ngọc Đường một tay cầm máy sấy yên lặng sấy khô tóc, khuôn mặt lúc nào cũng hững hờ se lại, càng tăng thêm vẻ nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lúc sau, vuốt mái tóc đã khô hoàn toàn rồi, người thanh niên tắt máy sấy tiện tay bỏ qua một bên, túm tóc buộc gọn lại thành đuôi ngựa, cúi đầu cầm lấy balo của mình, bắt đầu thu thập đồ dùng để ra ngoài.

.....

Cuối cùng kiểm tra cẩn thận lại trang bị trên người, Bạch Ngọc Đường trông chiếc áo gió màu trắng dùng để che chắn đồng thời tránh rét lên người, gật đầu với Tưởng Bình đứng ở cửa, "Tứ ca, em đi đây. Nếu như trời sáng mà vẫn chưa thấy em về, các anh cũng đừng gấp, cứ chờ thêm một lát. Đừng nóng vội mà hấp tấp chạy vào đó, tình hình thế nào còn chưa rõ, rất bất lợi."

"Biết rồi." Tưởng Bình cũng gật đầu đồng ý nhanh gọn lẹ. Nhìn bóng lưng đối phương đeo balo lên rồi nhanh chóng rời đi, cuối cùng không nhịn được với theo một câu, "Lão ngũ —— Đi nhanh về nhanh!"

"Rõ!" Bạch Ngọc Đường đã đi xa cũng không quay đầu lại, phất phất tay lớn tiếng đáp lại, liền vội vã hướng về phía lúc trước đã định.

4. Chương 4

Cam Túc nằm sâu trong lục địa, khí hậu hơi khô, bọn họ lại ở trong khe núi nên khắp nơi chỉ toàn là đất vàng, hầu như chẳng có lấy một ngọn cỏ.

Leo lên con đường núi cuối cùng, Bạch Ngọc Đường thở hổn hển mấy hơi, đang dỡ balo xuống chuẩn bị đào trộm một cái hang thì bất chợt nghe thấy ở phía sau khu đất trống mình nhắm làm mục tiêu truyền đến tiếng ồn ào. Toàn thân trở nên căng cứng theo phản xạ, bàn tay ngay lập tức đặt lên cán mã tấu giắt bên cổ chân. Cảnh giác nhìn kỹ về hướng tiếng động vọng tới, người thanh niên mặc áo trắng chậm rãi mở miệng, giọng nói không hề che giấu sát khí, "... Ai?"

"..." Tiếng động ồn ào liền tức khắc im bật, Bạch Ngọc Đường càng thêm cảnh giác, cúi thấp mình từ từ di chuyển về nơi đó, hàn quang hơi lóe lên, mã tấu bên chân đã nằm chắc trong lòng bàn tay.

Nhìn chằm chằm vào khoảng không tĩnh mịch trước mặt, đợi đến khi bước tới được khoảng cách thích hợp, người thanh niên khẽ quát một tiếng, đột nhiên bật người lên, ánh dao sắc bén trong tay bạo phát, thanh mã tấu tàn nhẫn chém về phía bóng đen mơ hồ khuất sáng nơi đất trống kia!

"Keng", một tiếng giao kích lạnh lạnh vang lên, phản ứng của đối phương cũng mau lẹ tới kinh người, chỉ chớp mắt đã rút dao ở tay vung lên, chặn lại một đòn chủ động kia một cách đầy chuẩn xác!

Hai lưỡi dao va vào nhau, cả hai người đều bị sức mạnh ghê gớm của đối phương làm chấn động tới mức phải lùi về sau một bước, đứng vững lại, Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn về phía bóng người vừa bị ép phải xuất đầu lộ diện, đang định tung thêm một đao nữa thì bỗng nhiên ngừng ra, "... Là cậu?"

Bước ra từ bóng tối là một cậu thanh niên tuổi tác xấp xỉ hắn, vốn dĩ dung mạo đã ôn hòa lương thiện, lại kết hợp với chiếc áo màu lam thẫm có lớp lông mềm mại ở cổ áo khoác bên ngoài, càng khiến cho cậu thêm phần trẻ trung hơn so với tuổi, nhìn thoáng qua chẳng khác nào một cậu sinh viên mới tốt nghiệp đại học. Bấy giờ cậu cũng đang cầm mã tấu trong tay, vẻ mặt ngạc nhiên chưa kịp phản ứng lại, kinh ngạc mà nhìn hắn.

"Bạch ngũ gia? Chém cũng ác thật đó." Vẻ ngạc nhiên trong mắt đối phương hơi thu lại, cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, mỉm cười gật đầu, "Tôi là Triển Du Huy. Rất vui được gặp anh."

... Rất vui được gặp anh? Vui cái quần gì mà vui? Bạch Ngọc Đường mắng thầm một câu. Nhượng nhượng mày, ánh mắt mang theo mấy phần khiêu khích, "Tôi nói chứ đội trưởng Triển, cậu bỏ mặc đội viên của mình, hơn nửa đêm còn mò lên trên núi. Sao, đến làm trộm hả?"

"Ngũ gia nói đùa rồi, không thể nào." Đặc biệt nhấn mạnh thêm vào từ "ngũ gia", hài lòng nhìn thấy trên gương mặt đối phương nhanh nhóng hiện lên vẻ mất tự nhiên, trong mắt cậu thanh niên kia lộ ra một tia giảo hoạt hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài của mình một chút nào, "Vốn dĩ tôi thấy hôm nay là nguyệt phá, thời điểm không được thích hợp, cho nên đã chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi rồi, nhưng trùng hợp thay lại nhìn thấy Bạch ngũ gia... Muốn tôi cứ thế vứt Bạch ngũ gia ở lại giữa núi rừng hoang vu thế này, tôi làm sao có thể yên lòng được cơ chứ?"

... Không yên lòng tôi ấy à? Có mà cậu không yên lòng mấy thứ đồ ở dưới kia mới đúng! Đúng là nói còn hay hơn cả hát! Bạch Ngọc Đường nhìn trời nguyền rủa một cái, đoạn trừng mắt nhìn cậu thanh niên đang cười tươi rói ở trước mặt, nghiêng rằng, "Lòng tốt của đội trưởng Triển, Bạch gia gia xin chân thành ghi nhớ... Đêm nay trăng thanh gió mát, gia gia cảm thấy phong cảnh nơi đây thật quá đẹp, định ngắm trăng thâu đêm. Đội trưởng Triển nếu như không có hứng thú ấy thì vẫn nên mau chóng trở về chăm nom cho đội viên của mình đi thôi!"

"Ha ha, tôi cũng thấy trăng hôm nay rất đẹp, chẳng mấy khi Bạch Ngũ gia và tại hạ lại có sở thích tương đồng, chẳng bằng hãy cùng nhau ngắm trăng đi ha?" Triển Du Huy cười khê, giơ tay chỉ vào chiếc balo Bạch Ngọc Đường vừa cõ xuống bỏ ở một bên, trong mắt là nét cười chân thành, "Chỉ là Bạch ngũ gia trước giờ ưa sạch sẽ tới mức thành bệnh, bây giờ lại không kiêng kỵ đất cát bẩn thỉu chịu ngồi ở đây ngắm trăng cùng tôi, tại hạ thực cảm động chịu không nổi."

"Cậu!" Bạch Ngọc Đường ghen hòng, tức giận giơ tay chỉ vào đối phương, "Triển Tiểu Miêu! Rốt cuộc cậu muốn như nào hả?!"

"Tại hạ nổi tiếng, biệt danh cũng rất nhiều, tôi nhớ không nổi đâu, Bạch Ngũ gia đừng nên đặt thêm nữa thì hơn." Triển Du Huy xoay người từ trong bóng tối xách balo của mình ra, nhẹ nhàng ngồi xuống, đôi mắt cong cong lộ ra một nụ cười rất chi là khoái trá, "Bạch ngũ gia còn đứng đực ra đó làm gì? Chẳng phải muốn ngắm trăng sao, mau ngồi xuống đi."

"Triển Tiểu Miêu! Bạch gia gia không muốn quanh co với cậu nữa! Bây giờ gia gia muốn hạ đấu, biết điều thì hãy coi như không thấy, mau tránh ra chỗ khác!" Bạch Ngọc Đường ngồi phịch xuống, tầm mắt đặt vào Triển Du Huy đang thản nhiên ngồi xếp bằng bên cái balo, trừng mắt hung dữ gầm từng tiếng, "Bạch gia gia không có nhiều thời gian để mà lãng phí với cậu đâu! Tốt nhất là mau tránh ra!"

"Không tránh." Triển Du Huy nở nụ cười nhạt, đôi mắt chăm chú nhìn thẳng vào cặp mắt hoa đào xinh đẹp của Bạch Ngọc Đường, khê mở miệng nhẹ nhàng cất tiếng, nhưng lại khiến người ta chẳng thể nghi ngờ là cậu có chút ý định nhượng bộ nào.

"Rốt cuộc cậu muốn thế nào?!" Bạch Ngọc Đường mắt hừng hực lửa giận, cắn răng, "Ngũ gia nói cho cậu biết, nhất định ngày hôm nay gia gia phải đổ đầu! Cậu có tránh cũng thế, không tránh cũng là thế!"

"Tôi cũng đâu có ngăn Bạch ngũ gia xuống đó đâu." Triển Du Huy híp mắt lại, cười ranh mãnh, không nhanh không chậm mở miệng.

“...” Một hơi nghẹn lại trong họng. Chẳng khác gì dốc hết sức ra mà đâm mạnh một cú vào bịch bông, ngực Bạch Ngọc Đường cứng ngắc lại xém thì nghệt thở. Một lát sau thông khí rồi, mới bị ai phát hiện ra mình đã chẳng còn chút tức giận nào, hần thắt bại nói, “... Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Có hai lựa chọn, thứ nhất, chúng ta trở về ngay bây giờ, ngoan ngoãn đi ngủ.” Dứt lời, thấy ánh mắt đối phương chứa đầy vẻ bất bình, Triển Du Huy cười, giơ ngón tay thứ hai lên, “Thứ hai, hai chúng ta cùng nhau đào động chui xuống. Hôm nay chỉ thăm dò, chúng ta đều không lấy đồ vật gì cả. Sau đó mọi người tự dựa vào bản lĩnh của mình, nếu như anh có thể vào lại trong mộ trộm đồ mà tôi không hay biết thì bất luận anh có lấy bao nhiêu, tất cả đều là của anh.”

“Nếu như tôi không chọn cái nào cả, cố ý một mình đi xuống đó thì sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm người trước mắt, chậm rãi lên tiếng hỏi.

“A... Vậy thì chỉ có thể oan ức Bạch ngũ gia cùng tôi ngồi đây ngắm trăng đêm thôi.” Triển Du Huy vẫn cười hết mực ôn hòa, nhìn đôi mắt ẩn chứa lệ khí của đối phương, “Triển Du Huy tuy không dám nói có thể khống chế ngũ gia tự mình hạ đầu, nhưng bản lĩnh không cho ngũ gia đi vào thì vẫn có. Tôi nghe nói Mạc Kim Giáo úy có một quy tắc là ‘Gà gáy không mặc kim’ phải không? Phát Khâu chúng tôi thì lại không có cái luật này. Nếu như thực sự không thể, tôi liền kéo dài tới lúc gà gáy, đợi lúc ngũ gia không thể không quay về thì một mình tôi sẽ xuống đó.”

“... Xem như cậu lợi hại.” Nhìn vào đôi con ngươi đen láy sâu thăm thẳm tựa như chẳng thấy đáy của đối phương, Bạch Ngọc Đường chợt thấy lòng hoảng hốt, vội vàng đứng dậy che giấu đi sự lúng túng của mình, “Bạch gia gia đồng ý là được chứ gì. Chuẩn bị đồ, hai ta cùng xuống.”

“Ha.”

Sau lưng vang lên một tiếng cười khe khẽ của Triển Du Huy, Bạch Ngọc Đường chửi thầm trong lòng, động tác cũng hơi luống cuống. Gọn gàng móc xềng ra, xách tới một vị trí đã nhắm sẵn từ trước mà cắm sâu xuống, chợt thoáng thấy đối phương đang cúi thấp đầu chăm chú lắp ráp xềng Toàn Phong để một chút nữa đào động. Nhìn mái tóc mềm mại rủ trên đỉnh đầu cậu thanh niên, lại chợt nhớ tới đôi mắt vừa nãy kia, trong lòng Bạch Ngọc Đường lại nảy một cái.

... Đôi mắt ấy... khẳng định là đã từng thấy ở đâu đó rồi. Nhưng... là thấy vào lúc nào? Tại sao ngay cả một chút ấn tượng cũng không có...

Trong đầu chậm rãi hiện lên một đôi mắt dịu dàng tha thiết, Bạch Ngọc Đường rùng mình, vội vội vàng vàng rút cây xềng cắm trong đất lên, tập trung tinh thần, quay sang phía Triển Du Huy đang ngẩng đầu nhìn mình mà gật đầu ra hiệu vị trí không có gì sai sót.

Trong tiếng xềng Toàn Phong nhẹ nhàng đào đất, Bạch Ngọc Đường ngược mắt nhìn vầng trăng sáng trên trời, không rõ vì sao lòng có chút bất an. Mơ hồ cảm thấy như là, lúc này mà đi xuống sẽ nhất định phát hiện ra thứ gì đó không tầm thường.

5. Chương 5

Tiếng gió dưới chân khác đi, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng vặn người chuyển hướng, khe khẽ đáp xuống đất. Vừa đứng vững thì bên tai đã vang lên một tiếng “Tách” nho nhỏ, Triển Du Huy nhảy xuống trước đã mở đèn pin mắt sói trong tay lên, quơ quơ cột sáng, đứng yên chờ cho mắt của hắn thích ứng với ánh sáng đột ngột.

Sau khi hết chói mắt, Bạch Ngọc Đường quay đầu, bắt đầu cẩn thận xem xét mộ đạo bên người.

Vị trí hắn lựa chọn vô cùng tốt, vừa vặn rơi đúng vào điểm bắt đầu mộ đạo chủ, tránh khỏi vô số những nhánh nhỏ nhằng nhịt ở phía trước dùng để qua mắt người mà trực tiếp dẫn tới vị trí của chủ nhân ngôi mộ. Thế nhưng nhìn con đường dài tít tắp trước mắt, Bạch Ngọc Đường khẽ chau mày, ánh mắt chứa một điểm khó hiểu:

— Theo lý thuyết, nếu như là mộ cổ Tây Hạ thì ắt hẳn sẽ giống với những ngôi mộ đã phát hiện trước đó, phải là mộ đạo đắp bằng đất mới đúng. Thế nhưng, mộ đạo ở đây lại dùng đá xanh để lát mặt đất, thoát nhìn rất giống với những con đường ở thành cổ. Vách tường thì lại được đắp đất vàng như những ngôi mộ cổ Tây Hạ từng được phát hiện. Cả mặt đất lẫn vách tường đều được đánh bóng loáng, tay sờ lên không hề có chút cảm giác thô ráp nào của đất cả, thật giống như sau khi được đầm chắc thì đã bôi lên một lớp gì đó vậy.

“... Ngôi mộ này đúng là có chút kỳ lạ...” Bạch Ngọc Đường còn đang trầm tư thì Triển Du Huy đứng bên cạnh đã nhỏ giọng lên tiếng, ngừng một chút, ánh đèn pin hắt về phía cuối con đường sâu hun hút trước mặt, ra hiệu, “Bạch ngũ gia, thời gian gấp gáp, chúng ta đi thôi?”

“Ừ.” Lơ đềnh đáp một tiếng, người thanh niên áo trắng cau mày nhìn mộ đạo trước mắt, hơi chần chờ, cuối cùng vẫn cất bước theo Triển Du Huy đã đi dọc theo mộ đạo lên phía trước.

“Kiểu xây dựng này tôi chưa thấy bao giờ cả.” Cột sáng đèn pin ổn định chiếu hướng về phía trước cách thân người không xa để cho cả mình và người bên cạnh đều có thể thấy rõ được tình hình mộ đạo, âm thanh của Triển Du Huy vẫn nhỏ nhẹ mà vững vàng, mang theo sự trong trẻo âm áp trước sau như một, “Trước tiên cứ xem trước thế này đi. Nếu như có gì đó không ổn, chúng ta lập tức quay về, chờ qua nguyệt phá rồi trở lại.”

“Biết rồi khổ lắm nói mãi!” Điểm nghi ngờ trong lòng chưa được giải, Bạch Ngọc Đường bực bội hất tóc lên, ánh mắt hung hăng dừng lại trên khuôn mặt người bên cạnh, chằm chọc, “Lải nhải dài dòng, chưa vào đã nghĩ đến chuyện quay lại... Triển Tiểu Miêu, có phải cậu sợ rồi đúng không? Cần thận cứ y như đàn bà!”

“Cần thận một chút không thừa đâu. Đợi tới khi thật sự vào đó rồi, hôm nay là nguyệt phá, ngũ gia có muốn quay lại cũng chẳng được.” Âm điệu của Triển Du Huy vẫn bất biến, nhưng ngữ khí lạnh lùng khiến cho đối phương chớp mắt đã chẳng còn hứng thú dây dưa thêm nữa.

Khẽ hừ một tiếng, Bạch Ngọc Đường không nhin được quay đầu lại nhìn cái động nhỏ mà mình đào đã mơ hồ khuất dần trong bóng đêm, lần đầu tiên trong đời có chút cảm giác không chắc chắn về thuật Phân Kim Điểm Huyết của mình, nhin một lúc, rớt cuộc vẫn mở miệng, “... Triển Tiểu Miêu, trước tiên đừng vội tiến lên phía trước. Cậu nhìn lại thử xem đường chúng ta đi có phải là mộ đạo chủ thật hay không?”

Người áo lam dừng bước lại, suy nghĩ chốc lát, đoạn lôi một sợi dây chuyền từ trong cổ áo ra, trên có gắn một đồ vật nhỏ xíu màu vàng, đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh đèn pin lấp lóe. Cúi đầu nhìn vào món đồ trong tay một lát, cậu gật gật đầu, “Không sai, là mộ đạo trực tiếp dẫn tới mộ thất chủ. Đi thôi.”

“Chờ đã!” Giơ tay kéo lấy cánh tay đối phương đành định bỏ sợi dây chuyền lại vào trong cổ áo, Bạch Ngọc Đường áp sát tới xem thứ đồ trong tay cậu, phát hiện ra đó là một chiếc la bàn nhỏ, mũi kim tí hon đang chỉ thẳng tắp về hướng sâu hút bên trong mộ đạo, hẳn không khỏi nổi cơn hiếu kỳ, “Triển Tiểu Miêu, đây là cái gì mà lạ thế?”

“Hồn Dẫn.” Thở dài, đơn giản cầm đồ vật trong tay giơ ra trước mặt đối phương để hẳn xem cho rõ, Triển Du Huy giải thích ngắn gọn một câu, “— ‘Xuyên qua đường Hoàng Tuyền, chỉ dẫn vị trí của hồn phách’. Vật này có thể chỉ ra nơi táng thân của chủ nhân ngôi mộ.”

“Thần kỳ như vậy?” Có chút hoài nghi dùng tay khều mũi kim nam châm be bé kia một cái, song lại cảm thấy đầu ngón tay truyền đến một nguồn sức rất mạnh, còn cây kim thì vẫn chẳng mấy may nhúc nhích, Bạch Ngọc Đường lại càng thêm hiếu kỳ, tiếp tục truy hỏi, “Cái này ở đâu ra thế? Tôi cũng muốn có một cái!”

“... Cái này là ông nội của ông nội tôi vô tình tìm được trong một lần đổ đầu. Chủ nhân ngôi mộ là một vu sư man quốc, tinh thông thần quỷ thuật. Loại mộ này có thể gặp nhưng không thể cầu, Bạch ngũ gia vẫn là đừng nên nghĩ nữa thì hơn.” Bất đắc dĩ lườm đối phương một cái, hơi dùng lực kéo tay về cất dây chuyền lại vào trong ngực, “Đã quá nửa đêm rồi, Bạch ngũ gia có còn muốn tiếp tục dò đường nữa hay không?”

“Con mèo keo kiệt! Cho ngũ gia nhìn tí chứ có cướp của cậu đâu!” Bực tức rút tay về, Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng, “Đi thì đi! Gia còn ước gì cậu có thể dẫn gia trực tiếp tới mộ thất chủ! Tối mai gia sẽ đến cuốc sạch minh khí ở trong đó, một cái cũng không chừa lại cho các người!”

“Ha.” Triển Du Huy cũng chẳng buồn phí lời với hắn, khẽ cười một tiếng rồi tiếp tục tiến về phía trước. Bạch Ngọc Đường leo đèo đi theo cậu, tức giận không thềm lên tiếng nữa, khiến cho bầu không khí trong mộ đạo nhất thời trở nên hơi nặng nề.

Mộ đạo thoải mái dốc xuống phía dưới, không biết hai người cứ thế đi được bao lâu, chỉ cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ đang giảm xuống, độ ẩm cũng mỗi lúc một tăng, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc không nhịn được nói, “... Đám man tử Tây Hạ cũng có năng lực hành hạ người ta quá đi? Đào kiếu này, khẳng định nếu đi tiếp thì sẽ đụng tới mạch nước ngầm!”

Triển Du Huy cười, đang định đáp lại thì bỗng dừng nghe thấy dường như thắp thoáng ở đằng xa vọng lại một tiếng hoảng hốt. Ánh mắt tức thì trở nên nghiêm nghị, không chút nghĩ ngợi vươn tay kéo lấy Bạch Ngọc Đường, dừng bước nghiêng đầu nhỏ giọng, “Hình như có người.”

“Cậu có đa nghi quá không đấy? Cái mộ này nằm ở đây đã lâu như vậy, làm sao có khả năng vào đúng đêm nay lại có ba nhóm người cùng tới được? Trừ phi là...” Bạch Ngọc Đường quay đầu khinh bỉ phản bác, nhưng mới nói được một nửa thì đã nghe thấy tiếng thét kinh hãi rõ mồn một, hắn liền ngậm họng, cho dù gan to bằng trời cũng cảm thấy lòng lạnh run, “... Không thể nào? Có người còn nhanh hơn cả chúng ta? Vậy thì chỉ có...” Nói còn chưa dứt lời liền bị một ngón tay của Triển Du Huy đặt lên môi, đem lời tiếp theo nuốt xuống bụng, chỉ có thể tức tối nhìn người thanh niên ngăn cản hắn nói chuyện.

“Chú ý lời lẽ, vào lúc này không thể nói lung tung!” Trong tình thế cấp bách chỉ có thể dùng ngón tay để bịt miệng đối phương, lại bị cảm giác mềm mại nơi ngón tay làm cho có chút lúng túng, Triển Du Huy vội vã rút tay về, thu hồi tâm tình, “Nghe âm thanh có chút quen tai, không ngoại trừ khả năng là người chúng ta quen biết đánh bậy đánh bạ lại chạy vào được đây, đừng tự hù dọa mình, làm loạn trận cước.”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, hai người đều nghiêng tai ngưng thần, chờ đợi âm thanh truyền đến.

Không biết chờ đợi bao lâu, trong không gian im phăng phắc, đột nhiên di động trong túi người thanh niên áo lam rung lên, hai người bất ngờ bị giật mình, Triển Du Huy vội vội vã vã nhận điện thoại, “... Alo?”

“... Đội trưởng Triển... Cứu...” Tiếng nói ở đầu dây bên kia hỗn hển không rõ, như thể có sinh vật nào đó đang khàn khàn thở dốc, chỉ có những âm thanh nát vụn truyền tới, “... Em là Văn Thụy... Lục tử cậu ấy...”

“Văn Thụy? Tiểu Lục?” Ánh mắt Triển Du Huy lóe lên vẻ lo lắng, cũng không sợ sẽ dẫn tới cái gì, lớn tiếng gọi với qua đường dây điện thoại, “Alo? Nghe thấy không? Văn Thụy... Văn Thụy! Nói cho tôi biết cậu và Tiểu Lục đang ở đâu?! Alo!”

“Bọn em... Chủ mộ...” Âm thanh càng thêm mơ hồ, cổ lẩm mới nghe được giọng nói tràn đầy sự kinh hoảng của đối phương, “Có...”

“Có cái gì?! Văn Thụy! Nói mau!” Triển Du Huy mặt biến sắc, giọng nói càng lớn hơn, “Alo! Văn Thụy! Văn Thụy! Có nghe hay không?!”

“Có...” Vừa nghe được âm thanh truyền tới từ phía bên kia, trong loa liền phát ra những tiếng tút tút khô khốc. Triển Du Huy vội vàng đưa điện thoại bên tai xuống tính bấm số gọi lại, chẳng ngờ lại bị Bạch Ngọc Đường giữ lấy tay, chỉ vào biểu tượng đã chuyển sang thành mất tín hiệu trên màn mình, “Triển Tiểu Miêu, chúng ta hiện tại đang ở trong lòng đất. Có thể nhận được một lần cũng đã là may mắn lắm rồi, không cần tốn công vô ích, cần bản không có tín hiệu.”

“... Bạch ngũ gia.” Im lặng chốc lát, Triển Du Huy ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên áo trắng đứng đối diện, giọng nói đã bình tĩnh trở lại, chỉ là ánh mắt đã không còn ôn hòa nữa, thay vào đó là chứa đầy vẻ nghiêm nghị kiên định, “... Xảy ra chuyện bất ngờ thế này thật sự rất có lỗi. Thế nhưng, để đảm bảo, tôi không muốn liên lụy tới anh. Văn Thụy và Tiểu Lục xảy ra chuyện tôi phải đi cứu, anh mau lập tức quay về đi, chuyện này không liên quan đến anh.”

“Triển, Tiểu, Miêu! Cậu có ý gì?!” Lửa giận trong mắt Bạch Ngọc Đường đột ngột bùng lên, gờ tay tóm lấy cổ áo đối phương rút ngắn khoảng cách giữa hai người, dí sát mặt tới mức gần như là mũi chạm mũi, hắn nghiêng răng gằn lên, “Trong mắt cậu, Ngũ gia tôi chính là một kẻ nhát gan sợ chết sao? Không nói đến chuyện tôi đã ở đây, cho dù tôi có ở trên mặt đất, biết dưới này xảy ra chuyện cũng tuyệt đối sẽ nhảy xuống cứu người! Cậu coi ngũ gia là cái gì? Phiền toái sao? Hả?”

“Đây là người ở phòng nghiên cứu, không có quan hệ gì với anh...”

“Đừng có nói những lời rác rưởi ấy!” Bạch Ngọc Đường nhướn mày một cái, kéo mạnh lấy cổ áo đối phương, “Triển Tiểu Miêu tôi nói cho cậu biết! Đừng nói hôm nay gia gia mới biết hai người kia là ai, kể cả có là người đứng nước lã đi chẳng nữa, Bạch gia gia cũng sẽ không thấy chết mà không cứu! Có thời gian rảnh ở đây lằng nhằng với tôi, còn không mau dẫn đường!”

“Chỗ này nguy hiểm thế nào anh biết không? Hôm nay là nguyệt phá!” Triển Du Huy cũng có chút nóng nảy, giơ tay lên dùng sức đẩy mạnh người thanh niên đang túm lấy cổ áo mình ra sau, lớn tiếng quát, “Cứu bọn họ là trách nhiệm của tôi, nhưng chuyện này không liên quan đến anh! Nơi này có đầy rẫy những cơ quan nguy hiểm, chỉ cần bắt cần một chút là sẽ bỏ mạng, không cần thiết phải liên lụy lên người anh!”

Bạch Ngọc Đường mất thăng bằng lui về sau mấy bước, vừa đứng vững trở lại tính há mồm ra mắng trả, bất chợt bàn tay vô tình chạm vào phía sau, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Sau lưng hẳn không phải là không khí trống rỗng trong mộ đạo, mà là một vách tường đất! Nói cách khác, con đường vừa mới đi đã lằng lằng bị bịt kín vào lúc mà sự chú ý của hai người đang tập trung vào chuyện này!

“... Triển Tiểu Miêu...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Du Huy cũng vì phát hiện ra chuyện này mà sắc mặt tái mét đi, chậm rãi rặn ra một nụ cười khó coi, “... Cậu xem.... Bây giờ, cho dù cậu có muốn đuổi tôi đi, tôi cũng không đi được nữa rồi.”

Triển Du Huy xanh mặt đứng cứng ngắc tại chỗ không lên tiếng. Dưới ánh đèn pin mờ mờ ảo ảo trên tay, mộ đạo yên tĩnh nhất thời trở nên thật âm u quỷ dị.

6. Chương 6

“... Này, Triển Tiểu Miêu.” Yên lặng một hồi lâu, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng không chịu nổi bầu không khí nặng nề như vậy, “Đứng ngây ra đấy làm gì? Không phải muốn đi cứu người sao?”

Triển Du Huy liếc nhìn hắn, vẫn không chịu lên tiếng.

Thấy thế, Bạch Ngọc Đường bèn thở dài, “Tôi nói, Triển Tiểu Miêu, cậu định cứ đứng giận đối với ngũ gia như này sao? Tôi thừa nhận ở đây rất nguy hiểm, nhưng hai đội viên của cậu cũng đã rơi vào thế ngàn cân treo sợi tóc, Bạch gia gia hiện giờ không ra được, lỗi thời mất thời gian ở đây không sợ bọn họ có gì ngoài ý muốn hử?”

Triển Du Huy vẫn trầm mặc như trước, nhưng ánh mắt đã có chút xao động. Bạch Ngọc Đường thấy vậy thì thâm thở phào trong lòng, tiếp tục bổ thêm một câu, “... Hay là, cậu cảm thấy ở trong cái cổ mộ này, hai đội viên kia của cậu có thể sống được lâu hơn Bạch gia gia? Rảnh rồi lo lắng Bạch gia gia xảy ra sự cố gì sau này, chi bằng hãy lo cho hai người đã có chuyện kia kia!”

Triển Du Huy nghe xong rốt cuộc cũng cử động, nhưng lại vòng tay ra sau lưng không chút do dự rút ra một con dao nhỏ, nhìn quanh bốn phía một vòng rồi đi đến chỗ Bạch Ngọc Đường đang đứng.

“Này này này! Triển Tiểu Miêu! Coi như sợ ngũ gia liên lụy đến cậu thì cũng không tới mức giết người diệt khẩu ngay bây giờ chứ?!” Bạch Ngọc Đường giật lùi về phía sau, cố tình khoa trương la lớn lên, “Tổng tử còn chưa xuất hiện cậu đã tính gây nội chiến! Đồ con mèo xấu xa!”

“... Anh ồn ào vớ vẩn cái gì.” Liếc xéo hắn một cái, Triển Du Huy có chút bất lực, giơ tay lên đâm một nhát vào vách tường bên cạnh hắn, xoẹt xoẹt mấy nét khắc lại thành một hình người que, “Khắc có cái ký hiệu thôi, chuyện bé xé ra to!”

“Khắc ký hiệu? Cậu lớn từng nào rồi, có cần phải viết thêm một dòng ‘Tiểu gia nhà họ Triển đã từng đi du lịch qua đây’ không?” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn cái hình người sơ sài kia, đến lúc thấy Triển Du Huy

lấy ra một bình bột dạ quang thì lại càng nhảy dựng lên, “Không phải cứu người như cứu hỏa sao? Còn có tâm tình mà chơi cái này? Triển Tiểu Miêu nào cậu bị nước vào à?!”

“... Cơ quan ở mộ đạo này đơn giản là chuyển động không ngừng quanh một trục, khắc ký hiệu lại, lần sau gặp sẽ biết đã đi qua, từ đó có thể suy đoán ra được quy luật chuyển động.” Dùng bột dạ quang cẩn thận bôi vào vết dao khắc, Triển Du Huy bất đắc dĩ giải thích, “Cứu người trọng yếu, nhưng cứu được người ra mà cứ chạy bừa như ruồi không đầu thì cũng chẳng khác không cứu là bao. Văn Thụy và Tiểu Lục đều chỉ có thể dựa vào chúng ta, một bước cũng không thể sai được.”

“Vậy cậu khắc thì khắc, còn trét cái này vào làm gì?” Bạch Ngọc Đường cùng cầm hắt hắt chỉ chỗ bột dạ quang trên tay cậu, vẻ mặt hoài nghi hỏi.

“Không bôi cái này vào, lát nữa trong lúc hỗn loạn, ở đây lại tối tăm mịt mù, rất dễ bỏ qua.” Triển Du Huy bắt đầu đảm nhiệm vai trò một giáo viên có tâm.

“Vậy thì cậu cứ lấy sơn dạ quang mà vẽ trực tiếp có phải hơn không?” Bạch Ngọc Đường tiếp tục không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Sơn dạ quang rất dễ bị người đi sau lau mất.” Triển Du Huy dừng một chút, giọng có chút trĩu nặng, thổi thổi bột dạ quang trên tay, cậu nói, “Trước đây bọn tôi đều dùng sơn dạ quang... Thế nhưng, năm năm trước chú ba tôi cùng một nhóm trộm mộ đi ‘gặp Lạt Ma’, đối phương nổi ý đồ muốn độc chiếm nên đã thừa lúc chú ba tôi đến những mộ thất khác kiểm tra mà lau sạch những ký hiệu chú ấy đã vẽ rồi lẳng lẳng bỏ đi mất. Chú ba tôi liền cứ thế bị nhốt trong cái mê cung đó... Một tháng sau tôi và cha tôi cuối cùng cũng tìm được chú ấy sau bao lần xuống mộ, chú đã chết ở trong đó, thi thể bốc mùi thối rữa. Về sau, ông nội tôi yêu cầu tất cả mọi người đều phải dùng ký hiệu khắc bôi phấn, cũng là bởi vì bài học ấy.”

“...” Vô tình khơi dậy chuyện đau lòng của đối phương, Bạch Ngọc Đường nghe xong hơi run, một lát sau nhẹ nhàng nói, “Xin lỗi.”

“Không có gì.” Triển Du Huy cũng không muốn nhiều lời, thu dọn đồ xong liền quay đầu tiếp tục hướng về phía trước, “Đi thôi.”

“Chờ đã.” Bạch Ngọc Đường vội theo Triển Du Huy đã đi được vài bước mà gọi giật lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cũng rút mã tấu ra, nhanh chóng khắc thêm vài nét trên hình vẽ vừa nãy. Triển Du Huy hiểu kỳ quay đầu lại, nhìn thấy hình vẽ bị hấn sửa xong thì chợt thấy dở khóc dở cười, “Bạch ngũ gia, anh đang làm cái gì thế?”

“À~ Mèo thì phải có hình dáng của mèo chứ.” Vỗ vỗ tay, hài lòng nhìn hình người đã bị mình thêm đôi tai và chòm ria, Bạch Ngọc Đường trở tay găm dao lại bên cổ chân, bước lên vỗ vỗ Triển Du Huy, mở miệng như thể tranh công, “Như vậy thì sẽ không lẫn được với những người khác trong nhà cậu ha? Triển, Tiểu, Miêu.”

“Bạch Ngọc Đường, anh!” Triển Du Huy nghẹn lời, cuối cùng đành lắc lắc đầu cho qua, cười khổ lắm lắm, “Thôi, mặc kệ anh.”

“Đừng có bày cái mặt không tình nguyện ra như thế! Bạch gia gia đây là đang giúp cậu đó!” Bạch Ngọc Đường lăm lăm liệ liệ vỗ bộp một cái vào bả vai cậu, trưng ra một vẻ mặt rất chi là ngả ngón, duỗi tay làm bộ nâng cằm cậu lên, “Còn không mau nói cảm ơn gia gia? Nào nào nào, cười một cái cho gia xem!”

“Đùa đủ chưa?!” Bị hấn chọc cho chẳng còn chút tức giận nào, ngay cả chút buồn bã nặng nề vừa rồi cũng biến mất tăm, Triển Du Huy đánh bay cái móng vuốt không an phận kia, lườm hấn một cái rồi toét miệng cười cho có, “Được chưa, Bạch ngũ gia? Không đi nữa thì không kịp thật đấy.”

“Ừ, được.” Nhìn thấy vẻ nặng trĩu trong mắt đối phương đã được xua tan, thay vào đó lại là nét ôn hòa hòa hờ hững quen thuộc, Bạch Ngọc Đường hài lòng gật gù, nhanh chân xuất phát, “Đi thôi! Đi cứu người! Triển Tiểu Miêu, cậu hãy chờ xem thủ đoạn cao cường của gia gia đi!”

Triển Du Huy nhìn con người ngang ngược kia hăm hở bước đi, lắc đầu cười than một tiếng, lập tức tăng nhanh bước đuổi theo chân đối phương, đi vào sâu trong mộ đạo.

Suốt đường đi, không biết Triển Du Huy nghĩ gì mà cứ cúi đầu bước không nhanh không chậm. Bạch Ngọc Đường cũng không muốn quấy rầy đối phương, chỉ điều chỉnh tốc độ của mình theo cậu, ánh mắt tùy ý đảo quanh mặt đất và vách tường của mộ đạo. Cũng không rõ là vì quá yên tĩnh hay vì lý do gì khác mà trong lòng đột nhiên trở nên hoảng hốt.

Cái cảm giác này thật quen thuộc... dường như trước đây rất lâu rất lâu rồi, cũng đã từng yên lặng rảo bước cùng một người trên con đường đá xanh tĩnh mịch. Bên người cũng là tường thành đắp đất, cả hai đều rất hiểu ý nhau chẳng nói một lời, nhưng bước chân vẫn đều đặn phối hợp với nhau, không để cho mình rảo bước quá nhanh hay quá chậm. Đường đá xanh mượt trong đêm trăng, hai người đều bị sương lạnh vương khắp mình, nhưng vẫn chẳng hề trách ai đi quá chậm... Con đường dài tưởng như bất tận, bọn họ vẫn sống vai đi bên nhau, như thể cứ tiếp tục lặng lẽ đi như thế này chính là mãi mãi.

Nghĩ tới đây Bạch Ngọc Đường bỗng giật mình, lập tức bật cười: Làm sao có thể chứ? Với tính cách bốc đồng của mình, chịu bầu bạn đi bên người ta thôi đã là khó tin rồi, huống chi còn im lặng không lên tiếng? Đúng là hoang đường!

“... Anh cười cái gì?” Triển Du Huy đột nhiên cất tiếng hỏi, quay đầu sang nhìn hắn.

Nhìn cặp mắt trong trẻo của đối phương, biết chuyện cậu suy nghĩ đã có kết quả. Bạch Ngọc Đường cười tính đem chuyện mình vừa nghĩ tới kể cho cậu nghe, nhưng đột nhiên lại nhớ đến một việc, bèn thành thật nhìn cậu mà hỏi, “Triển Tiểu Miêu, đến tận bây giờ cậu vẫn chưa nói cho gia biết tên đầy đủ của hai đội viên kia, lát nữa gặp cũng không thể nào chào hỏi là ‘Văn Thụy Tiểu Lục rất vui được gặp các cậu! Tôi là Bạch Ngọc Đường ~’... Không bị bọn họ cho là thần kinh mới lạ!”

“Ha.” Nghe thấy hắn giả bộ nhiệt tình nâng giọng lên tới tận quãng tám, Triển Du Huy không nhịn được cười khê một tiếng. Ngừng một chút, cậu nhin cười ngược đầu lên nhìn người thanh niên một mặt “Tôi đây thật lòng” mà giới thiệu, “Văn Thụy họ Từ, Tiểu Lục tên là Vương Kế. Nhớ cho kỹ, tôi không nhắc lại lần thứ hai đâu.”

“Hừ hừ~” Bạch Ngọc Đường phồng mang trợn má, bắt bình lâu bầu, “... Văn Thụy Tiểu Lục, gọi đến là thân thiết... Bạch gia gia cùng cậu vào sinh ra tử cứu người, vậy mà cậu cứ hể mở miệng ra ngậm miệng vào là lại ‘Bạch ngũ gia’ – Rõ ràng là đang cười nhạo Bạch gia gia cậu!”

“Hử? Nhưng mà tôi nghe nói Bạch ngũ gia vì kiêu ngạo nên lúc nào cũng bắt người khác phải gọi mình bằng gia cơ mà?” Giả bộ ngạc nhiên trả lời một câu, thấy vẻ mặt ăn trúng quả đắng của đối phương, Triển Du Huy cười càng tươi, nhưng thấy khuôn mặt đối phương có xu hướng biến thành màu đen sì, cậu vội vàng nhân lúc hắn còn chưa thẹn quá hóa giận mà mở miệng, “Được rồi được rồi, không cười anh nữa. Vậy anh nói thử xem, tôi gọi anh thế nào thì hay nhỉ? Bạch lão ngũ? Hay là Bạch Ngọc Đường?”

“Gọi là Bạch lão ngũ thì tầm thường quá, y như kiểu gọi của nhà quê ấy, không được.” Bạch Ngọc Đường có vẻ suy nghĩ rất nghiêm túc, tiếp tục nói, “Gọi Bạch Ngọc Đường... Gia vẫn còn chưa quên, vừa nãy lúc tức giận với gia cậu từng gọi một lần! Để lại bóng ma trong lòng gia rồi, cũng không được!”

“Vậy anh bảo phải gọi là gì?” Triển Du Huy bắt đắc dĩ, lại tiếp tục nở một nụ cười tinh nghịch, không nhanh không chậm nói, “Cũng không thể gọi anh là ‘Bạch~ đại~ ca~’ chứ?”

“Dừng lại!” Vừa nghe cậu cố tình ngâm nga ra ba tiếng ấy là Bạch Ngọc Đường run hết cả người lên, phẩy tay một cái, đôi mắt hoa đào trừng trừng nhìn về mặt nhin cười của đối phương như muốn uy hiếp, “Dám gọi như thế, gia sẽ lập tức ghi âm lại đem đến chỗ làm việc của cậu phát cho mọi người nghe, hủy hoại thanh danh một đời của đội trưởng Triển cậu! Tôi nói được là làm được!”

Đảo mắt một cái, như bắt chợt nghĩ ra cái gì đó, Bạch Ngọc Đường hí hửng nheo mắt lại cười cười, gật đầu hài lòng, “Ừm... Bạch gia gia rộng lượng, cậu cứ bỏ họ đi, trực tiếp gọi gia gia Ngọc Đường là được! Triển Tiểu Miêu, gia đây là nể mặt cậu, kiểu gọi này ngoài anh chị tôi ra thì chưa có ai được gọi như thế đâu đấy!”

“Vậy cha mẹ anh gọi anh là gì?” Giỡn qua giỡn lại đã thả lỏng không ít, Triển Du Huy cũng bắt đầu trên chọc lại, “Tiểu Đường? Đường Đường? Đường Đường tiểu điếm tâm?”

“Triển Tiểu Miêu cậu giỏi lắm!” Bạch Ngọc Đường giương nanh vô tới, hai tay dè lên bả vai làm bộ muốn bóp cổ cậu, “Quan tâm nhiều thế làm gì? Mau gọi đi nhanh lên! Gọi xong Bạch gia gia sẽ tạm tha cho cậu

một cái mạng!”

“Được được được, Ngọc Đường, Ngọc Đường, được chưa?” Triễn Du Huy bật cười, vai run run, ra hiệu, “Tôi đã gọi rồi, ngũ gia còn không buông tay? Biết lý mà còn không chịu tha cho người ta!”

“Vây mới là mèo ngoan.” Bạch Ngọc Đường cười hừ hừ liền buông tay ra, chợt cảm thấy tiếng ‘Ngọc Đường’ kia sao mà quen thuộc đến lạ lùng, “Tôi nói, cái con đường này có điểm cuối không vậy? Đi bao lâu rồi mà còn chưa tới!”

“... Ừm, sắp tới rồi.” Tiếp tục đi thêm một đoạn, rẽ vào một ngách, Triễn Du Huy giơ tay lên chỉ vào bãi đất trống đột ngột hiện ra trước mắt, “Đây chính là... nơi ‘vốn dĩ nên là’ hưởng điện.”

“Cha mẹ ơi...” Bạch Ngọc Đường nhìn vùng đất rộng bát tậ trước mắt, khê hít sâu một hơi, “... Đây... Hoàng đế cũng chưa chắc đã xây mộ hoành tráng tới mức này... Quốc lực Tây Hạ năm đó hùng hậu đến vậy sao? Triễn Tiểu Miêu, trước đây cậu đã từng thấy ‘hưởng điện’ nào có diện tích lớn như này chưa?”

Hắn không kinh ngạc mới là lạ! Một người hiểu rộng biết nhiều như hắn xưa nay cũng chưa từng thấy một kết cấu nào như vậy cả!

Trong cổ mộ, thông thường là tiền điện hậu quan, phía trước sẽ xây dựng một tòa hưởng điện, bài trí theo phong cách sinh hoạt thường ngày của chủ nhân ngôi mộ với mong muốn người ấy ở cõi âm có nơi để sinh sống, không đến nỗi một mình cô đơn bên quan tài... Chuyện này vốn dĩ không có gì sai, thế nhưng trước mắt hắn lúc này đây, nơi mà đáng nhẽ ra phải là hưởng điện, thì lại là một mảnh đất rộng mênh mông bát ngát chẳng thấy đâu là bờ! Chẳng trách vừa rồi Triễn Tiểu Miêu lại gọi là ‘nơi vốn dĩ nên là hưởng điện’! Nơi này căn bản không hề có ‘hưởng điện’ theo như kết cấu truyền thống!

Ngẩn người ra đánh giá quần thể kiến trúc chằng chịt trên mặt đất, Bạch Ngọc Đường đột nhiên hiểu ra được ý đồ của người xây dựng lăng mộ, không khỏi trợn to mắt, bị chính suy nghĩ của mình dọa cho khiếp sợ!

... Không phải là không có hưởng điện! Mà đáng ra chỉ cần có một tòa hưởng điện thì bây giờ đã biến thành cả một quần thể! Xem ra, người xây dựng lăng mộ đã mang hết thấy những chốn mà chủ nhân ngôi mộ còn lưu luyến mô phỏng lại, dựng thành một quần thể hưởng điện rộng lớn như thế này đây!

“Triễn Tiểu Miêu...” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, ngơ ngác nhìn cảnh tượng tráng lệ trước mắt, “... Lần này chúng ta... rốt cuộc là đã chui vào lăng mộ của nhân vật nổi tiếng nào vậy?”

“...” Triễn Du Huy cũng bị cả kinh tới mức thờ thẩn cả người. Một lúc sau cuối cùng mới dần dần bình tĩnh lại, cậu mở miệng, biểu tình phức tạp, “Ngọc Đường.”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn đối phương, lại phát hiện ra trong mắt cậu thấp thoáng nỗi xót thương, không khỏi thắc mắc, “Làm sao?”

“Ngôi mộ này có lẽ là do người đời sau xây dựng cho chủ nhân ngôi mộ.” Triễn Du Huy không nhìn hắn, ánh mắt rơi trên những tòa kiến trúc kia, khe khẽ thở dài, cất tiếng thì thầm như thể đang tự nói với bản thân mình, “... Anh nói xem, rốt cuộc là chấp niệm và nhớ nhung sâu nặng tới mức nào, mới có thể khiến cho người xây mộ chấp nhất với tất cả mọi thứ thuộc về chủ nhân ngôi mộ như vậy chứ...”

Bạch Ngọc Đường im lặng một lúc lâu, miễn cưỡng thu lại tâm tình, trầm giọng, “... Gia gia mặc kệ hắn có chấp niệm sâu cỡ nào, gia gia chỉ biết là, nếu tác phẩm đã lớn cỡ này, chắc chắn những cơ quan trong mộ sẽ không hề đơn giản. Bây giờ đội viên của cậu còn mắc kẹt trong đó không rõ sống chết ra sao, chúng ta không thể để mất thời gian ở đây được.”

“Nói đúng lắm.” Triễn Du Huy cũng thu lại biểu hiện thất thố vừa rồi, làm cách nào cũng không xua đi được nỗi u ám trong lòng. Hít thật sâu một hơi, cậu ngẩng đầu lên, “Ngọc Đường. Tiếp theo, thật sự phải dựa vào bản lĩnh của chúng ta rồi.”

Bạch Ngọc Đường cũng hít một hơi thật sâu, gật đầu với cậu, ngầm đồng ý với lời cậu nói.

Hai người ngầm hiểu ý nhau nhanh chóng kiểm tra lại trang bị, phỏng chừng thực lực của bản thân, rồi cẩn thận dò dẫm bước xuống dưới bậc thang, cảnh giác chậm rãi tiến vào quần thể kiến trúc kia.

7. Chương 7

Ngọc Đường, có phải đi mệt rồi không? Nếu mệt thì dừng lại đây nghỉ ngơi một lát... Ngọc Đường?” Cát tiếng hỏi thăm nhưng lại không nhận được câu trả lời, Triển Du Huy thấy lạ quay đầu lại, thì thấy Bạch Ngọc Đường đang nhìn chăm chăm vào một tòa lầu cao vút trước mặt, giống như vốn dĩ không hề nghe thấy câu hỏi của cậu, bèn không khỏi lo lắng, “Ngọc Đường, sao thế, tòa lầu này có điểm gì không đúng à?”

Bạch Ngọc Đường vẫn ngơ ngác đứng đó, ngửa đầu lên si ngốc nhìn, ánh mắt không ngừng biến đổi, biểu hiện phức tạp, không biết là đang nghĩ gì.

Triển Du Huy trông thấy bộ dạng ấy của hắn cũng không khỏi quay lại quan sát tỉ mỉ tòa lầu: Mái hiên cong cong như lưỡi câu, chóp lầu bằng ngọc lưu ly, so với tất cả những tòa kiến trúc chung quanh thì cao hơn rất nhiều... Có điều, thấy thế nào cũng có cảm giác thật quen thuộc – Đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Đang âm thầm suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mạnh mẽ chau mày, rồi cũng chẳng quan tâm tới cậu đứng bên như thế nào, cứ thế sải bước đi về hướng tòa lầu cao ấy!

“Ngọc Đường chờ đã! Xem tình hình thế nào trước rồi hẵng vào...” Triển Du Huy vội vàng đuổi theo muốn ngăn cản hắn, nhưng Bạch Ngọc Đường bước nhanh tới nỗi ngăn chẳng kịp, chóp mắt đã thấy hắn không chút do dự mà tiến vào tòa lầu.

Triển Du Huy hoảng sợ, chẳng còn tâm trí đâu mà để ý xem rốt cục tòa lầu kỳ dị này đến cùng là cái gì đã vội vàng đuổi theo, vừa chạy vừa lên tiếng gọi, “Ngọc Đường! Anh đi chậm lại một chút, cẩn thận trong lầu có cơ quan... Ngọc Đường!”

Bạch Ngọc Đường dường như không hề nghe thấy gì, những bước đi lại rất đặc biệt, như thể đã vô cùng quen thuộc với nơi này, chỉ cần nghiêng người một cái thôi cũng đã dễ dàng xe nhẹ đường quen mà tránh khỏi một loại cơ quan, cứ như vậy mà xông thẳng lên trên lầu.

“Ngọc Đường! Có vội đến đâu cũng chờ chút đi, cho dù thế nào cũng phải hai người cùng lên!” Triển Du Huy lo lắng đuổi theo phía sau, tuy âm thầm kinh ngạc đối với sự quen đường quen nẻo của Bạch Ngọc Đường nhưng thời khắc này cũng không để tâm được gì nhiều, chỉ có thể cẩn thận giảm theo từng bước đi của hắn, dùng toàn bộ sức lực để đuổi kịp bước chân không ngừng nghỉ của người đi phía trước, “Anh cẩn thận đấy! Nhìn rõ đường rồi hẵng bước!”

Bạch Ngọc Đường vội vã chạy một đường, hơi thở cũng bắt đầu trở nên gấp gáp, song cảm giác nóng ruột nóng gan thì lại càng lúc càng rõ ràng, những hình ảnh mơ hồ đứt quãng cứ không ngừng lướt qua, dường như có thứ gì đó đang đè nghiêng lên buồng ngực, khiến cho hắn chỉ có thể tiếp tục chạy thật nhanh không ngừng không nghỉ mới làm giảm đi được cảm giác bức bối khó chịu này.

Ánh mắt người thanh niên áo trắng có chút hoảng hốt, những nơi đặt chân xuống hầu như đều biết rõ theo bản năng, ánh mắt tán loạn xuyên qua cảnh tượng không ngừng biến ảo trước mắt, chẳng rõ đang đặt ở nơi nào.

Đưa tay vuốt ve chậu hoa đặt trên án, một bước sải bốn bậc, trong mắt Bạch Ngọc Đường liên tục sục sôi sự cuồng loạn, thờ dốc ồ ồ nhìn bốn phía xung quanh như đang tìm kiếm cái gì.

... Hắn từng tới nơi này... Nhất định đã từng tới nơi này! Chỉ có điều, hắn tới đây để tìm kiếm cái gì... Thứ mà hắn tìm kiếm rốt cuộc đang ở chỗ nào?!

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường rơi vào nơi nào đó ở tầng trệt, những hình ảnh vụn vỡ trong hồi ức kia lại một lần nữa ập đến làm cho hắn muốn phát điên lên!

Máu tươi đỏ thắm nhuộm lớp lớp bạch y, tên bắn che lấp cả bầu trời, đồng vông phủ ập xuống lóe lên ánh sáng quỷ dị... Mối hận cắt da, nỗi đau chìm ngập!

“Cút! Cút hết ngay đi cho ta!” Cuối cùng không chịu đựng nổi nữa phải gào lên, Bạch Ngọc Đường nhún chân, không biết dùng cách gì mà phóng tới nơi vừa nhìn, vừa lao đi vừa điên cuồng gạt phá tất cả những

đồ vật cản đường hần, “Có bản lĩnh thì bước ra trước mặt gia gia! Trốn trốn tránh tránh sao có thể coi là anh hùng hảo hán!”

“Ngọc Đường cẩn thận!” Triển Du Huy vừa mới lên đến trên lầu thì nghe thấy rõ mồn một tiếng cơ quan khởi động ken két, lòng lạnh run, không kịp nghĩ nhiều đã nhanh chóng nhào tới đẩy Bạch Ngọc Đường đang đứng ngốc ra, vừa định lùi lại thì đã thấy dưới chân trống không!

“Triển Tiểu Miêu!” Bạch Ngọc Đường lao đảo trước sức mạnh quá lớn, ánh mắt loáng cái đã khôi phục thần trí. Giơ tay chống lên bệ cửa sổ để ổn định lại cơ thể, mới vừa quay đầu lại nhìn thì đã thấy sàn nhà nơi mình đứng vừa rồi bỗng dưng sụp xuống, Triển Du Huy còn chưa kịp lùi chân lại thì đã cứ thế mà đập hụp, rớt thẳng xuống bên dưới!

Gần như là bản năng, Bạch Ngọc Đường trở tay giữ chặt lấy bệ cửa sổ, vươn người xuống phía dưới, Triển Du Huy bị rớt cũng theo phản xạ giơ tay lên tóm chặt lấy cánh tay hần vươn về phía mình, hai người liền như vậy ngàn cân treo sợi tóc, lủng lẳng giữa không trung!

Bên mình là tiếng nổ lách xạch lên tên, có thứ gì đó sáng lóe lên bay vọt qua ngay dưới chân Triển Du Huy. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, đến tận lúc này Bạch Ngọc Đường mới cảm thấy mồ hôi lạnh đã túa đầy sau lưng, sợ hãi tới mức nắm lấy tay Triển Du Huy thật chặt, ánh mắt quét quanh, đầu óc bay lộn xộn, tận lực suy nghĩ cách thoát thân.

Triển Du Huy cúi đầu nhìn thứ lập lờ ở chốn sâu hun hút dưới chân mình, trong đầu linh quang chợt lóe, liền khẽ kêu lên một tiếng kinh hãi, “... Ngọc Đường! Nơi này... là Trùng Tiêu lâu!”

“Trùng Tiêu lâu không phải là chỉ là do tác giả Thất Hiệp Ngũ Nghĩa hư cấu nên sao? Làm sao có khả năng.” Gần như lập tức phủ định suy đoán của cậu ngay tức thì, Bạch Ngọc Đường đang định tiếp tục nghĩ cách giải quyết, bỗng nhiên cảm thấy tay mình bị siết chặt, bèn cúi mắt xuống nhìn, bất mãn lên tiếng, “Triển Tiểu Miêu, làm cái gì thế? Bạch gia gia đang nghĩ cách, cậu đừng quấy rối.”

“Không phải, Ngọc Đường, anh nghe tôi nói!” Triển Du Huy lại kiên định ngắt lời hần, lắc đầu, “Anh nghĩ xem, nếu như chỉ là hư cấu, làm sao tác giả có thể miêu tả tỉ mỉ được tới vậy? Nhất định là người đời trước có ghi chép lại, tác giả tình cờ may mắn phát hiện ra! Bằng không... A!”

Đang nói giữa chừng, Triển Du Huy đột nhiên cảm thấy một cơn đau tê tái từ sau lưng truyền tới, khẽ rên nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn thì phát hiện không phải là có cơ quan nào rời khỏi vị trí, mà là một sợi chỉ bạc cực kỳ mỏng manh vừa cứa mạnh ngang hông!

“Triển Tiểu Miêu, sao vậy!” Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng rên nho nhỏ của cậu cũng lo lắng cúi đầu nhìn xuống, “Này! Vấn đề có lớn hay không! Tốt xấu gì cũng đáp tiếng cái xem nào!”

“... Bàn Long ti...” Triển Du Huy nhìn sợi chỉ bạc kia nhỏ giọng lẩm bẩm, yên lặng một lát, đột nhiên lại vươn cánh tay còn lại lên ra sức muốn gỡ tay Bạch Ngọc Đường đang nắm chặt bàn tay trái của mình ra!

“Triển Tiểu Miêu, cậu làm cái gì thế! Điên rồi à?!” Cảm nhận được sức mạnh không thể nghi ngờ từ phía bàn tay kia, Bạch Ngọc Đường giật mình kinh ngạc, càng dùng thêm lực, “Muốn chết cũng đừng hòng! Bây giờ cậu đang hoàn toàn treo bằng một cánh tay này của Bạch gia gia rồi!”

“... Nếu như là cung tên, chờ bắn hết xong rồi nhảy xuống cũng không sao.” Giọng nói của Triển Du Huy bình tĩnh tới mức khiến người ta khó có thể tin được, cậu ngược mắt lên chăm chú nhìn người phía trên đang cúi đầu nhìn mình, “Thế nhưng, Ngọc Đường, anh nhìn cho kỹ đi, đây là Bàn Long ti.”

—— Bàn Long ti!

Bạch Ngọc Đường hít một hơi lạnh, cúi đầu nhìn những sợi chỉ bạc giăng ngang nhện ở phía dưới, không khỏi thấy da đầu tê cả lại.

Bàn Long ti là bí chế của các đời hoàng thất, mảnh như tơ nhện song lại cứng như sắt, sắc như dao, cho dù chỉ đụng nhẹ vào thôi cũng có khả năng cắt rách da rách thịt, huống hồ lại có nhiều Bàn Long ti đến vậy... Nếu như rơi xuống đó, chẳng khác gì ngàn đao băm thây!

Hần rùng mình sợ hãi tới mức há hốc cả mồm, Triển Du Huy lại chậm rãi mở miệng, “... Ngọc Đường, ‘Trùng Tiêu lâu’ này đã tồn tại được ngàn năm, mỗi một kết cấu đều rất yếu ớt. Bệ cửa sổ kia có thể chống giữ

được một mình anh đã là cực hạn, nếu lại thêm cả tôi nữa, nứt vỡ chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi. Đến lúc đó, hai người chúng ta đều khó thoát khỏi vận hạn. Bây giờ buông tay, ít nhất cũng có thể bảo đảm một mạng của anh.”

“Vậy còn cậu? Cậu cam tâm tình nguyện ngã xuống đây để thịt nát xương tan sao?” Bạch Ngọc Đường nhướn lông mày, ánh mắt lảng lẹ nhìn cậu, lớn tiếng hỏi.

“Âu cũng là chuyện bất đắc dĩ. Huống hồ, Văn Thụy Tiểu Lục vẫn còn kẹt ở trong này, nếu như cả anh và tôi đều bị chôn thây ở đây thì bọn họ sẽ chẳng còn đường sống nữa.” Triển Du Huy thở dài một tiếng, dùng tay phải vỗ nhẹ lên mu bàn tay nổi đầy gân xanh của Bạch Ngọc Đường như muốn an ủi, “Ngọc Đường, không cần phải vì một mình tôi, lời theo ba người các anh cùng tang.”

“Đây vốn là họa Bạch gia gia gặp phải! Ai cần cậu tới thay!” Bạch Ngọc Đường mặt mũi dữ tợn, quát lên, “Triển Tiểu Miêu! Đến khi nào thực sự không qua nổi, gia gia liền ném cậu lên lầu năm rồi buông tay! Tới thời khắc phải liều mình thật đi nữa cũng không tới lượt cậu đi chết thay tôi!”

“Chỉ dựa vào sức một cánh tay của anh căn bản không thể ném được tôi lên tới lầu năm.” Triển Du Huy vẫn dùng giọng điệu bình thản như đang trần thuật, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Có thể cứu được một mạng thì một mạng, cần gì phải...”

“Triển Tiểu Miêu!” Bạch Ngọc Đường giận dữ gầm lên ngắt lời cậu, mày cau chặt, mắt sáng rực đến kinh người, “Cậu câm miệng lại cho Bạch gia gia! Cậu chỉ biết cứu mạng của người khác, vậy có từng nghĩ tới cảm thụ của Ngũ gia không?! Cùng lắm thì gia gia lập tức buông tay, hai ta cùng rơi xuống cùng bị chém thành muôn mảnh... Cậu đừng hòng bỏ lại một mình Ngũ gia tôi!!!”

Lời vừa ra khỏi miệng, cả hai người đều sững cả người. Triển Du Huy đột nhiên ngẩng đầu, nhưng lại bắt gặp ánh mắt Bạch Ngọc Đường dõi theo cậu đầy ác liệt, viên mắt bỗng chốc đỏ hoe, cổ họng cũng nghẹn ngào, lời muốn nói chộp mất tan thành mây khói, chỉ có thể ngơ ngác mà nhìn hẩn.

Cảnh tượng trước mắt này thật giống như đã từng trải qua... Trong trí nhớ mơ hồ, dường như cũng có người từng cúi đầu nhìn cậu như vậy, lớn tiếng quát với cậu như vậy, cứ thế vành mắt đỏ ửng lúc nào cũng chẳng hay.

“... Ngọc Đường... Thôi.” Lắm bả cười khổ một tiếng, Triển Du Huy chân chờ dời mắt đi nơi khác, nhưng khóe mắt chợt thấy Phi Hổ trao giắt bên hông đối phương, ánh mắt cậu lập tức trở nên sáng rõ.

Không kịp giải thích, vươn tay gạt lực với tới Phi Hổ trao kia, Triển Du Huy âm thầm vận lực, khẽ quát một tiếng, trở tay đem trao quăng về phía cây trụ gần người nhất!

“Triển Tiểu Miêu?” Thấy cậu không còn cố chấp nữa, Bạch Ngọc Đường thả lỏng tâm tình, nhưng lại thấy cậu hành động như vậy thì nghi hoặc mở miệng, “... Cậu làm gì?”

Quấn dây thừng vào cổ tay hai vòng, ngược mắt lên nhìn, thấy móng vuốt đã cắm sâu vào trong trụ quá nửa, ánh mắt đột ngột toát ra vẻ thỏa mãn. Bạch Ngọc Đường ở trên miệng hổ vừa hơi nghiêng người, bệ cửa sổ đã bắt đầu chậm rãi toác ra, không kịp giải thích thêm, Triển Du Huy đưa mắt nhìn đối phương, “Ngọc Đường, buông tay!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong thì cong khóe môi, không chậm trễ chút nào thả tay ra buông mình lao xuống dưới hổ, người thanh niên áo lam nhanh nhẹn giang tay ra vững vàng ngăn lại thế rơi của đối phương, đồng thời tay phải dùng sức kéo mạnh, tức thì thả người dựa theo sức rơi nhanh chóng đu qua phía cây cột bên kia!

“Không hổ là Phát Khâu Trung Lang tướng (*)... Cơ bắp và sức tay thật lợi hại.” Chỉ trong nháy mắt đã rõ ràng dụng ý của đối phương, Bạch Ngọc Đường trầm thấp nở nụ cười, gương mặt liếc cái Phi Hổ trao vẫn không hề nhúc nhích kia, cất tiếng khen ngợi.

(*) Trung Lang tướng: Là một chức quan thời cổ, nổi danh ngang với Mạc Kim Giáo úy. Cả hai chức quan này đều được lập ra vào thời Tam Quốc, công việc chủ yếu là đi đào mộ, trộm đồ bồi táng sung quân khổ. Phát Khâu Trung Lang tướng có hai ngón tay vững như Thái Sơn, sức mạnh rất lớn, dễ dàng phá giải những bẫy rập nhỏ xíu trong mộ huyết.

“Ngọc Đường... Tiếp theo phải xem bản lĩnh của anh rồi.” Vừa rồi dùng lực khiến vết thương đằng sau lưng bị tác động, Triển Du Huy đau tới mức hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng vẫn theo bản năng kéo căng sợi dây thừng kia không buông tay, hướng về đối phương mở miệng, “... Lần này mà không được, chúng ta sẽ bị chém thành trăm mảnh thật đó... A——”

“Cậu hãy nhìn cho kỹ bản lĩnh của Bạch gia gia đi.” Bạch Ngọc Đường động viên vỗ vỗ vai cậu, đưa tay gỡ một Phi Hổ thảo khác từ trên hông xuống, vung cánh tay một phát, chiếc Phi Hổ thảo kia được ném một cách khéo léo, sau khi chạm tới xà nhà thì linh xảo xoay vài vòng, cuốn lấy thanh xà thật chặt.

Hơi dùng lực kéo kéo dây thừng, Bạch Ngọc Đường hài lòng gật gù, trở tay vòng qua eo Triển Du Huy cố định người thật chắc vào lồng ngực mình, “Triển Tiểu Miêu, lần này đến phiên Bạch gia gia mang cậu đi một đoạn – Đi thôi!”

Chân dùng lực đạp nhẹ vào cột một cái, cả hai nhanh chóng đẩy người ra, tới gần bệ cửa sổ thì Bạch Ngọc Đường lắc cổ tay, dây thừng giương lên, khẽ xuyên qua song cửa, lật cánh tay lấy lực, mượn sức mà lướt ngược lên giữa không trung, không chút vướng víu nào đáp xuống sàn lầu năm!

“Ngũ gia thật đúng là tài tình.” Đau đến đầu đầy mồ hôi lạnh, Triển Du Huy vẫn hơi cong môi lên thành một nụ cười, vung tay dùng sức gỡ dây thừng vẫn quấn ở cổ tay mình, “Đúng là hai người chúng ta... ở trong mình lâu cũng dám chơi vượt người Thái sơn, lá gan cũng đủ lớn à nha.”

“Hừ! Đây là Bạch gia gia tài cao gan lớn!” Rút dây thừng về, đặc ý ngẩng đầu, lại nghe thấy dưới đáy lầu vọng lên một loạt những tiếng huyền não ồn ào, Bạch Ngọc Đường rung mình, lơ lơ nhìn xuống phía dưới thì kinh hãi phát hiện ra dưới lầu không biết từ lúc nào đã tụ tập một đám âm binh mặc khôi giáp sáng loáng!

“Này này này! Đùa nhau hả!” Bạch Ngọc Đường chửi ầm lên, “Cái thứ mộ rác rưởi gì thế này! Đồ quỷ keo kiệt! Thậm chí cả âm binh cũng dùng tới!”

“Đã là âm binh, thì nhất định sẽ có phương pháp truyền lệnh.” Triển Du Huy miễn cưỡng vịn tường đứng lên, ngó đầu xuống dưới nhìn, “Hơn nữa, đã tụ tập ở khu vực gần tòa lầu này, vậy thì, thứ để ra hiệu lệnh nhất định cũng nằm trong đây.”

“Vậy cậu mau nghĩ nhanh lên!” Bạch Ngọc Đường nhìn một tên âm binh đang leo cột lên, xì một tiếng, cúi người rút mã tấu giắt ở cổ chân, quay đầu lại giục, “Bọn chúng sắp sửa bò lên tới đây rồi! Không nhanh lên thì chúng ta cũng không đủ cho bọn chúng giết đã tay đâu!”

“Anh đừng vội!” Triển Du Huy lên tiếng trấn an, một bên cau mày, “Trùng Tiêu lâu... Trùng Tiêu lâu... Đúng rồi, mình đơn!”

“Cậu nói nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất trong Trùng Tiêu lâu có chứa minh đơn sao? Chắc chắn chứ?” Nhìn tên âm binh đã sắp bò lên được tới lầu ba, Bạch Ngọc Đường hoài nghi hỏi.

“Mặc kệ có chắc hay không thì cũng phải thử, chúng ta không còn cách nào nữa rồi!” Triển Du Huy nói như chặt đinh chém sắt.

“... Tốt lắm, Bạch gia gia thay cậu chống giữ ở đây, cậu đi lấy đồ đi.” Vung tay gọn gàng chém nát gã âm binh vừa bò lên tới nơi, nhìn thấy Triển Du Huy vẫn đứng đó chần chờ, Bạch Ngọc Đường cau mày, “Còn không mau đi đi?! Bạch gia gia công phu khinh thân kém xa cậu, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“... Được, anh cẩn thận nhé.” Nhắc chân đá văng một tên âm binh khác, không kịp chạy cầu thang, Triển Du Huy giơ tay ôm trụ lấy sức bật rồi cứ thế vừa không ngừng mượn lực vừa xoay quanh trụ mà leo lên, chỉ trong nháy mắt đã bò cao tới mấy mét!

Lúc này Bạch Ngọc Đường đã không phòng thủ được bệ cửa sổ, càng lúc càng có nhiều âm binh leo tới.

Sau khi liên tục ngăn mấy chiêu, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng có thời gian ngẩng đầu lên xem Triển Du Huy, chợt phát hiện chẳng biết từ lúc nào đã có một tên âm binh lẳng lặng bò theo áp sát cậu, mắt thấy nó chuẩn bị tóm lấy cậu, mà Triển Du Huy thì vẫn hết sức chăm chú leo lên cao, hoàn toàn mất cảnh giác với âm binh đằng sau!

“Triển Tiểu Miêu!” Bạch Ngọc Đường hét lên một tiếng chói tai, không quản đến đám âm binh đang chen chúc nhau xông tới, tay đã vội giương mã tấu lên phi về phía tên âm binh kia, phập một tiếng đánh bay nó xuống chân cột, “Cẩn thận sau lưng!”

Đám âm binh lại tiếp tục gào rú xông lên, nhưng thứ vũ khí duy nhất đã bị coi thành ám khí mà ném đi mất, lúc này Bạch Ngọc Đường đã thành tay không tấc sắt, chỉ có thể bị động né tránh sự công kích của đối phương, dần dần bị dồn vào góc tường, mắt thấy không thể tránh được!

Dao kiếm kẻ địch không ngừng bổ phập tới, Bạch Ngọc Đường muốn lùi lại một bước để tránh, song lại kinh sợ phát hiện ra lưng đã va sát vào vách tường, có tránh cũng không kịp, không khỏi nhắm nghiền mắt lại theo phản xạ, chờ đợi dao kiếm chém vào thân...

“Tổng quân lệnh tiền ở đây! Chúng quân nghe lệnh, lập tức lùi lại, kẻ nào trái lệnh, chém không tha!”

Một tiếng thét sang sảng vang lên giữa không trung, Bạch Ngọc Đường mở mắt, nhìn thấy đám âm binh trước mặt dần dần hóa thành làn khói tan biến mất, không khỏi thở phào một cái, giương mắt nhìn về phía Triển Du Huy đứng tựa ở lầu năm, khẽ nở nụ cười, “... Triển Tiểu Miêu, cậu đứng lúc lắm... Đây!”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường đã thấy Triển Du Huy đưa mắt nhìn hắn, tựa hồ như đang nhặt nhòa cười, thế rồi bất thình lình đổ ập người về phía trước.

“— Đây! Triển Tiểu Miêu? Triển Tiểu Miêu!”

8. Chương 8

Triển Du Huy thật giống như đã mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ là một tòa trạch viện mái xanh ngói đen, trắng sáng giữa trời, sao sa lấp lánh, gió đêm đầu hạ hiu hiu thổi, chung quanh là những tiếng côn trùng kêu râm ran không ngừng.

Có một người áo đỏ lặng lẽ ngồi một mình trên mái nhà, tùy ý co một chân lên, khuôn mặt mơ hồ không rõ nhưng có thể cảm giác được nét cười ôn hòa trên mặt đối phương, dường như là y đang chờ đợi một ai đó. Gió đêm thổi bay tay áo y, mà sự kiên nhẫn của người ấy cũng rất tốt, không biết y ngồi đó bao lâu mà vẫn chẳng mấy may có động tĩnh gì.

“... Hôm nay đã xuống giường được rồi?”

Giữa lúc cậu còn đang hiếu kỳ xem người ấy có thể đợi được đến lúc nào thì từ một bên mái hiên khác bất chợt xuất hiện một thanh niên áo trắng, hần cất giọng châm chọc người áo đỏ kia, “... Vết thương trên người bình phục nhanh đến vậy sao? Đúng là một con mèo yêu có chín cái mạng! Uống công Bạch gia gia người còn lo lắng mất mấy ngày trời!”

“Triển mỗ đã không sao rồi, làm phiền Bạch huynh quan tâm.” Người áo đỏ tựa như đang cười, giơ vò rượu trong tay lên ra hiệu, “Triển mỗ đặc biệt đi đến Túy Tiên lâu mua rượu Nữ Nhi Hồng, xem như là tạ lễ, nhưng chẳng hay biết có hợp khẩu vị Bạch Ngũ gia không?”

“Không sao, Bạch gia gia tạm chấp nhận.” Khuôn mặt cũng mơ hồ không rõ tựa như nở ra một nụ cười phóng khoáng, người áo trắng nhấc vò rượu mà người kia đưa cho mình lên, có chút đắc ý quơ quơ, “Ta nói Miêu Nhi, tiên sinh nói thương của ngươi còn chưa hoàn toàn khỏe lại, phải kiêng rượu kiêng đồ mặn, Nữ Nhi Hồng này Bạch gia gia đành cố gắng giúp ngươi xử lý hết, được chứ?”

“Vậy thì Triển mỗ xin đa tạ Bạch Ngũ gia trưởng nghĩa cứu viện.” Mỉm cười bất đắc dĩ tựa như thói quen, người áo đỏ vỗ vỗ khoanh gối trống bên cạnh, “Ngồi đi.”

Người áo trắng khẽ ừ một tiếng, vén áo ngồi xuống, thuận thế nghiêng người qua dựa vào người đối phương, giơ tay gỡ miếng dán trên vò rượu, đoạn ngửa cổ tu hai hớp. Hắn không nói lời nào, khuôn mặt mơ hồ

không sao nhìn rõ nổi biểu tình. Mà người áo đỏ kia cũng để mặc cho hắn dựa, không tránh né cũng không đẩy ra, dường như việc kề cận thân mật như vậy đã thành thói quen.

“... Miêu Nhi.” Trầm ngâm một hồi lâu, người áo trắng nâng vò rượu đặt xuống bên cạnh, chợt cất giọng khàn khàn, “Biết không? Con mèo gốc nhà ngươi, lần này dọa cho Bạch gia gia suýt nữa thì bay cả hồn phách rồi đấy.”

“A... Thật không? Ta không biết Bạch Ngũ gia gan lại nhỏ tới mức đó.” Cười khê, người áo đỏ ngừng một chút, khi lại cất lời thì ngữ khí đã chứa đầy áy náy, y thở dài, “Ta cũng không nghĩ rằng sẽ nghiêm trọng tới mức này... Xin lỗi, Ngọc Đường. Khiến cho ngươi phải lo lắng sợ hãi, Triển mỗ... thật sự rất áy náy.”

“Vì con mèo ngươi mà phải lo lắng sợ hãi, gia đã quen lâu rồi.” Người áo trắng cũng thở dài, nhích người lại gần, nhẹ nhàng cọ mặt vào hõm vai đối phương, giọng nói có chút khó chịu, “Miêu Nhi, gia không cầu ngươi từ nay về sau không mạo hiểm nữa... Bạch gia gia chỉ xin ngươi một chuyện, sau này, những lúc vì vụ án vì người ngoài không thể không mạo hiểm, thì hãy nghĩ đến bản thân mình một chút... coi như là vì Bạch gia gia ta, được không? Bạch gia gia thật sự không có nhiều cái mạng để cho ngươi dọa vậy nữa đâu.”

“Ngọc Đường...” Nghe thấy con người lúc nào cũng ngang ngược này giờ đây lại hạ giọng cầu xin giống như kẻ yếu thế, người áo đỏ lại càng thêm áy náy hơn, không nhịn được bèn mở miệng giải thích, “Lần này bỏ lại ngươi một mình đi phủ Giang Lăng xử lý vụ án kia, là ta có lỗi... Có điều chẳng phải ta đã về rồi sao? Tiên sinh cũng đã nói không có vấn đề gì nữa rồi, ngươi cũng không cần lo lắng quá mức đâu.”

“Những lời này, vốn dĩ ta đã muốn nói không phải ngày một ngày hai. Hôm nay nếu đã nhắc đến, Bạch gia gia liền nói cho ngươi rõ.” Người áo trắng bỗng vươn mình ngồi dậy, nắm chặt lấy bờ vai người áo đỏ ép y đối diện mình, giọng nói chứa đựng sự nghiêm túc không thể nghi ngờ, “Miêu Nhi, ngươi có nỗi khổ tâm trong lòng, Bạch gia gia hiểu. Vì vậy gia gia cũng không ép buộc ngươi phải đồng ý, ngươi chỉ cần nghe ta nói... chuyện Giang Lăng phủ chỉ có duy nhất một lần này! Lần sau bất luận ngươi có ngăn cản có từ chối như thế nào, dù cho lúc quay về ngươi trở mặt tuyệt giao với Bạch gia gia, gia gia cũng sẽ không để cho ngươi một thân một mình xông vào chốn nguy hiểm... Từ nay về sau, ngươi đừng hòng bỏ lại một mình Bạch gia gia! Nếu như lại để cho gia thấy ngươi đơn độc bỏ đi rồi vác cái bộ dạng sống dở chết dở trở về lần nữa, có tin Bạch gia gia sẽ dùng một nhát kiếm mà cắt cổ đứt khoát đi trước một bước không?! Đừng tưởng rằng gia gia sẽ không bất chấp tất cả!”

“Ngọc Đường... Ngươi hà tất phải như vậy.” Hồi lâu, người áo đỏ than thở một tiếng, nhưng cũng không phản bác, chỉ ghé đầu nhẹ nhàng tựa vào vai đối phương như là một mối, rồi nhỏ giọng thì thầm, “... Ngươi như vậy, bảo Triển mỗ phải dùng gì để báo đáp lại đây.”

“Bạch gia gia làm gì xưa nay đều là cam tâm tình nguyện, không phải để đổi lấy gì cả!” Người áo trắng cười nhẹ một tiếng, giang rộng tay ôm chặt lấy eo đối phương, kéo người kia vào ngực mình, thở dài một tiếng như khổ não, âm thanh mơ hồ mang theo ý cười, “Biết làm sao bây giờ? Gia gia đối với con mèo gốc nhà ngươi càng lúc càng không thể buông được... Cứ tiếp tục thế này, Cẩm Mao Thử phong lưu thiên hạ Bạch gia gia ta sẽ thật sự bị con mèo gốc không hiểu phong tình ngươi ăn sạch mất.”

“Cho nên mới nói, chuột có giảo hoạt tới đâu cũng không thoát được móng mèo, cổ nhân không có gạt ta.” Người áo đỏ cũng nghiêm trang đáp lại, ngược mắt nhìn về mặt của đối phương, ngừng một chút, đoạn cả hai đều không nhịn được bật cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, đặc biệt là người áo trắng cười càng lúc càng sáng khoái, bất tri bất giác nâng vò rượu lên ném xuống mái hiên, vỡ đánh ‘xoảng’!

“Miêu Nhi!”

Không biết qua bao lâu, đang điều dưỡng, cửa mộ đột nhiên vang lên tiếng nói của một người, Triển Du Huy vừa mở mắt, gió lướt vèo qua, người thanh niên áo trắng đã phi tới bên cạnh cậu kéo cậu đứng dậy, “Nào! Bạch gia gia dẫn cậu đi mở mang kiến thức cái Tam Tài trận này!”

“Ngọc Đường?” Buồn cười gọi một tiếng, Triển Du Huy dựa vào sức kéo của hắn mà đứng lên, mặc cho hắn kéo mình chạy một đường ra bên ngoài, cũng không rút tay lại, chỉ lên tiếng chế nhạo, “Tôi biết ngũ gia tinh thông cơ quan thuật, nhưng cũng không cần thiết phải sốt ruột cho tôi xem bản lĩnh của anh đến vậy chứ?”

“Dài dòng! Con mèo cậu thật lắm chuyện!” Bạch Ngọc Đường thì lại đầy hưng phấn lôi kéo cậu chạy dọc theo mộ đạo lên phía trước, mồm miệng cũng không nhàn rỗi, “Nào nào nào! Qua bên này xem!”

“Bạch ngũ gia, anh có làm không đấy? Chúng ta đâu phải tới ngắm cảnh.” Không biết nên khóc hay nên cười mặc cho hấn lòi đi, Triển Du Huy hơi giật cổ tay, ra hiệu cho đối phương nghe cậu nói, “Đi đường gần đi! Chúng ta không có thời gian đâu!”

Bạch Ngọc Đường đột ngột đứng lại, tức giận quay đầu, “Miêu Nhi! Cậu không thể yên lặng đi theo Ngũ gia được sao! Bình thường cũng đâu có thấy cậu ồn ào như thế, chẳng nhẽ cái vẻ điềm đạm kia chỉ là để cho người ngoài xem thôi hả? Thật chẳng khác nào bắt nạt Bạch gia gia...”

Triển Du Huy khẽ cười nghe hấn cầu nhàu, chỉ nghe bên tai vang lên một tiếng da thịt bị xé nát, còn chưa kịp phản ứng lại xem là âm thanh đến từ nơi nào, đã thấy vẻ mặt đối phương trở nên cứng đờ — Một giây sau, Triển Du Huy hốt hoảng trợn to mắt, kinh hãi nhìn thấy một đoạn mũi kiếm dính đầy máu xuyên mạnh ra từ lồng ngực đối phương!

“— Ngọc Đường!”

Triển Du Huy bị biến cố bất thành linh này làm chấn động tới mức ngậy cả người, trơ mắt nhìn mũi kiếm kia không chút do dự rút ra, mang theo một dòng máu không ngừng tuôn trào ở sau lưng Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không đứng thẳng nổi lao đảo ra sau, đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, cả thân người vô lực đổ gục về phía trước!

“... Ngọc Đường... Ngọc Đường?” Cảm thấy hai chân nháy mắt mất đi toàn bộ khí lực, bị Bạch Ngọc Đường nhào vào nghiêng ngã lùi về sau, người oặt đi quỵ xuống đất. Triển Du Huy cảm thấy đầu óc trống rỗng, chỉ theo bản năng lắc lắc cơ thể nhuốm đầy máu đang tựa vào ngực mình, lẩm bẩm, “... Đây... Anh đừng dọa tôi...”

Bạch Ngọc Đường không nhúc nhích, ánh sáng trong đôi mắt khép hờ đã tan rã, tỏ rõ một điều rằng người này đã sắp đi vào cõi chết. Ánh mắt nhòe nhoẹt của Triển Du Huy chăm chăm nhìn vào vết thương, vô thức đưa tay lên bịt lỗ máu đang không ngừng tủa ra, giống như là làm vậy thì có thể ngăn cản được sinh mệnh đang dần dần rời xa cơ thể đối phương.

“... Ngọc Đường... Ngọc Đường... Bạch Ngọc Đường?” Một lần lại một lần nghẹn ngào gọi tên đối phương, Triển Du Huy giờ bàn tay cứng ngắc đang ấn vết thương lên, run run rẩy rẩy đặt lên cổ đối phương thăm dò, rồi đột ngột rút phát tay về như bị bỏng —

... Không còn đập nữa! Động mạch cảnh đã ngưng đập, vậy không phải... vậy không phải chứng minh... người, đã chết rồi?

Ngồi đần độn một lúc lâu mới nghĩ ra đạo lý mà người bình thường đều hiểu, Triển Du Huy theo bản năng ôm chặt thân thể đã không còn hơi thở kia vào lòng, có cảm giác thật hoang đường:

— Chết rồi? Hâm Không đảo Ngũ dương gia, truyền nhân Mạc Kim Giáo úy chính tông, đại danh đỉnh đỉnh Bạch Ngũ gia... cứ như vậy mà chết? Chết trong một ngôi mộ cổ Tây Hạ kì quái?

Triển Du Huy không thể tin được nhắm mắt lại, không biết nên khóc hay nên cười: ... Bạch Ngọc Đường ơi Bạch Ngọc Đường, bao nhiêu sóng to gió lớn anh đều vượt qua cả, vậy mà lại cứ thế này chết bởi một cơ quan nho nhỏ trong một ngôi mộ tên là gì cũng chưa rõ? Thật uổng cho anh tự xưng là tinh thông cơ quan trận pháp, thậm chí ngay cả một cơ quan cấp thấp thiết lập ở góc tường một ngôi mộ cổ phổ thông thôi cũng không tránh thoát được!

Triển Du Huy nhẹ nhàng hít một hơi, đột nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, chẳng muốn di chuyển lấy dù chỉ là một bước... Cậu biết, một khi cái cơ quan trong góc kia đã được kích hoạt, không bao lâu nữa sẽ có ào ạt tên bắn ra, biến kẻ xông vào mộ thành một con nhím... Thế nhưng, chẳng biết vì sao cậu chẳng còn sức đâu mà né tránh, chỉ có thể theo bản năng ôm siết lấy người trong ngực, cúi đầu xuống thật thấp.

... Tránh? Cho dù tránh thoát, thì có còn ý nghĩa gì đâu?

Triển Du Huy lặng lẽ cúi đầu nhìn vẻ mặt còn đọng lại trên mặt Bạch Ngọc Đường, không biết vì sao, lại bật cười. Siết thật chặt bàn tay, cúi đầu, từ bỏ tránh né.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nien-than>